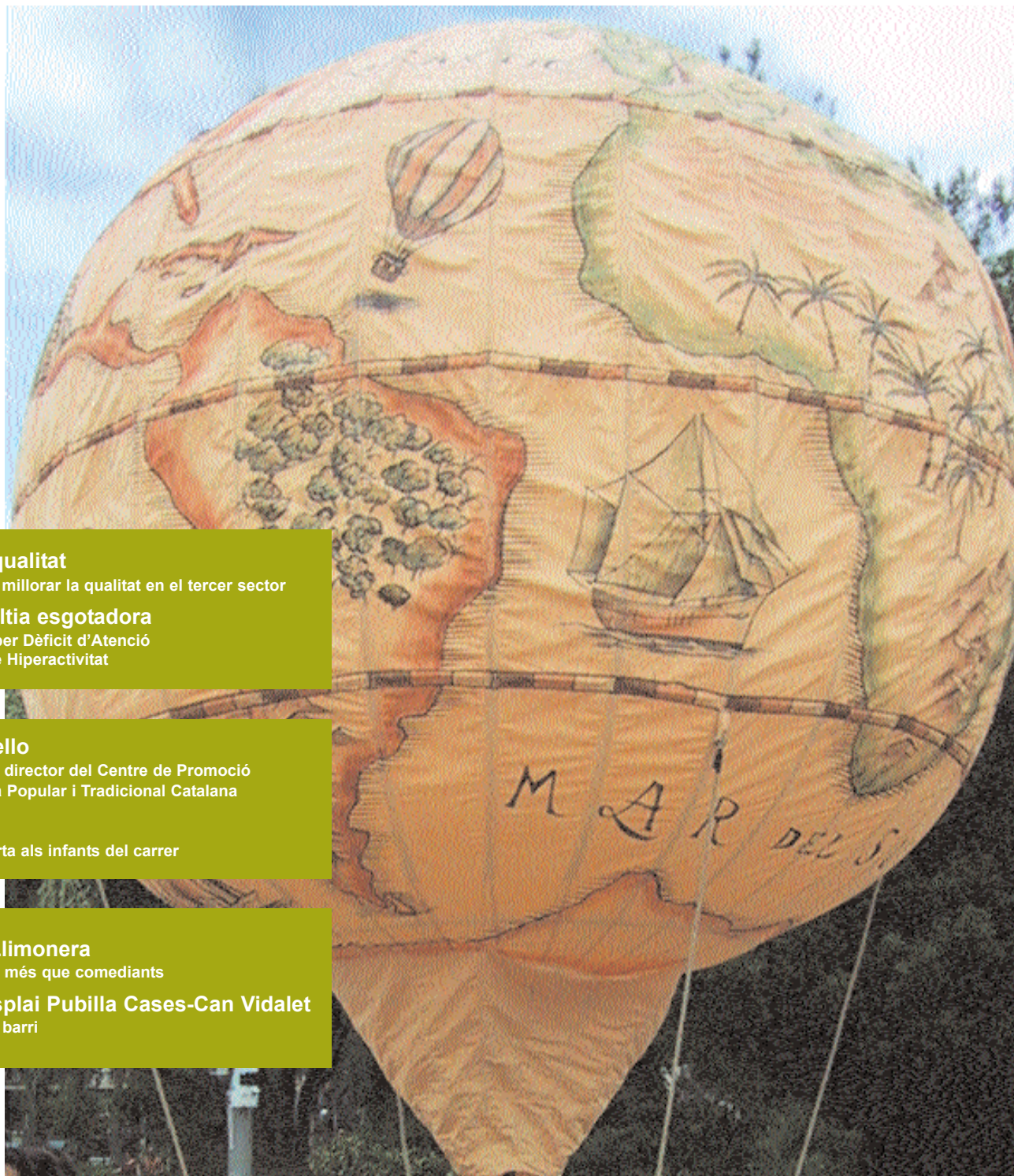

CARRER

núm.
40
hivern
2004

Ongambqualitat

Projecte per millorar la qualitat en el tercer sector

Una malaltia esgotadora

El Trastorn per Dèficit d'Atenció
amb o sense Hiperactivitat

Ferran Bello

Entrevista al director del Centre de Promoció
de la Cultura Popular i Tradicional Catalana

Mosaïc

Una mà oberta als infants del carrer

La Pera Llimonera

Alguna cosa més que comedians

Club d'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet

25 anys fent barri

Badia

La ciutat dels infants

Club d'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet

Espectacularment parlant

Discos, notícies i estrenes
d'espectacles per a tots els
públics

Fundació La Roda

Notícies

La revista de la **Fundació La Roda** d'accions culturals i del lleure

FUNDACIÓ
LA RODA
PROTECCION CULTURAL I DEL LEURE

sumari editorial

el tema

3

Una llei per defensar els drets dels menors i l'educació en el lleure

associacions

4

ONGambqualitat
Un projecte d'INTRESS per al tercer sector

5

Renda bàsica
Una proposta per reduir la pobresa i l'exclusió

6

- Cap a la construcció de mitjans de comunicació social
- Joves i nit
- Posa't la gorra

7

Una malaltia esgotadora
El Trastorn per Dèficit d'Atenció amb o sense Hiperactivitat

9

Badia, la ciutat dels infants

l'amplic

10

- Idees sostenibles
- 2005, any internacional dels microcrèdits
- Com es genera la legitimitat de les ONG?

11

Mosaïc
Una mà oberta als infants del carrer

l'entrevista

12-13

Volem atendre totes les manifestacions de cultura popular
Entrevista a Ferran Bello, director del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana de la Generalitat de Catalunya

vida al barri

14-15

Club d'Esplai de Pubilla Cases-Can Vidalet
25 anys fent barri

16

- amb nom propi
- tradicions

17

- notícies
- paraules, paraules, paraules

l'entrevista espectacular

18-19

Entrevista a La Pera Llimonera

espectacularment parlant

20-25

- anem a veure
- notícies
- parlem de teatre
- notes noves
- enxarxats al web

caixa de ressonància

26

Zirkolika
Una nova revista per al món del circ

27

Torna Mar i Cel

28

Ah! teatre infantil...

a cau de roda

29-30

Rodamón
Notícies de la Fundació La Roda

idees taller

31

Taller de vitralls

El món associatiu gaudeix a Catalunya de força vitalitat. S'acaba l'any 2004 i entrem en el 2005. Han passat 26 anys des de la instauració de la democràcia a Espanya i de la restauració de les institucions catalanes. En aquest quart de segle, com en altres àmbits de la societat, s'ha viscut una important evolució en el camp que s'anomena el *tercer sector*. Una evolució que cada vegada ens aboca a col·laborar més els uns amb els altres per cercar els millors resultats i donar millor servei a la societat. Per això tots els esforços adreçats a ajudar les entitats no lucratives perquè esdevinguin més i més eficients, sense renunciar en cap cas a les seves finalitats socials, són benvingudes. CARRER presenta una iniciativa en aquest sentit duta a terme per una entitat catalana, INTRESS, i que esperem que esdevingui una bona plataforma per fomentar la qualitat, la transparència i la coherència en la gestió de les organitzacions no governamentals i no lucratives. Un altre exemple d'aquesta evolució important de què parlàvem és la voluntat de regular les activitats de lleure que s'ha manifestat amb una proposta de llei presentada al Parlament per la Fundació Catalana de l'Esplai i la FaPac. Aquestes dues iniciatives que sorgeixen de la mateixa societat civil depenen ara de la voluntat política perquè es facin realitat. Un bon desig per aquest any que comença és que ben aviat veiem resultats en aquests dos casos, com en totes les altres iniciatives que sorgeixen de la societat civil i que han de servir per millorar la nostra qualitat de vida en tots els aspectes.

CARRER us desitja el millor any 2005 que podeu imaginar.

La revista CARRER és editada per la Fundació La Roda d'Accions Culturals i del Lleure, creada l'any 2003 per l'associació La Roda d'Espectacles Infantils i Juvenils als Barris i d'Accions Culturals. La Fundació agrupa prop de cent associacions juvenils, infantils i culturals de trenta-set poblacions catalanes. Des de fa vint-i-set anys La Roda programa espectacles i tallers de tots els gèneres per als infants i els joves a través de les associacions dels barris. Els objectius són oferir un lleure de qualitat, educatiu i formatiu als infants i els joves, afavorir l'ús de la llengua catalana en el lleure, difondre el coneixement de la cultura popular i les tradicions del país i donar suport al teixit associatiu dels barris. La Roda va rebre l'any 2001 la Creu de Sant Jordi.

Coordinació, redacció i correcció: Lluïsa Armengol
Consell de redacció: Carme Beltrán, Lluïsa Celades, Anna Corbella, Salvador Figuerola, Joan López i Concepció Pallàs
Col·laboració: Salvador Avià, Carles Barba, Montse Fran, Fundació Pere Tarrés, Fundació Xarxa, Víctor López, Enric Magoo, Daniel Raventós, Estefania Redondo, Noè Rivas, Anna Roca, Maria Salicrú-Maltas, Maria Sureda, Josep Torres, Gemma Ubasart
Disseny portada: Umberto Valeri i Marta Serra
Maquetació: Eloïsa Trujillo
Imatge portada: VESC (Vértex Empresarial de Serveis Culturals, SL)
Preimpresió i impressió: Gamma
Edita: Fundació La Roda d'Accions Culturals i del Lleure
C. Sant Eusebi, 53, pral. 2a. 08006 Barcelona
Tel.: 93 414 72 01 • Fax: 93 414 77 05
administracio@fundaciolaroda.org • www.laroda.voluntariat.org
Dipòsit legal: B/25.352.87

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

■ Educació en el lleure

Una llei per defensar els drets dels menors i l'educació en el lleure

Carles Barba

El dret a la seguretat dels menors, la qualitat i l'equitat en les activitats i el foment de les entitats de lleure, aquestes són les garanties que volen obtenir la FaPaC i la Fundació Catalana de l'Esplai

amb la proposta d'articulat d'avantprojecte de llei que han presentat al Parlament de Catalunya el passat mes de maig. Es tracta també de simplificar la normativa actual.

La importància i l'amplitud creixent de les activitats educatives amb infants i adolescents més enllà de l'horari lectiu i la insuficiència i contradictòria regulació de què disposen és el que va dur la **Federació d'Associacions de Mares i Pares d'Alumnes de Catalunya (FaPaC)** i la **Fundació Catalana de l'Esplai** a formular una proposta de llei l'abril del 2003. Una proposta de llei que vol **garantir la seguretat dels menors, la qualitat de les activitats en el temps no lectiu i el reconeixement i el foment de les entitats no lucratives d'educació en el lleure de llarga tradició al nostre país.**

Com passa molt sovint, la realitat va per davant de la llei, i es fa necessari, en una societat democràtica, un reconeixement de drets i obligacions en aquest àmbit. Els precedents d'aquesta iniciativa se situen tres anys enre-

rari lectiu, presentat el desembre del 2002 a la societat catalana. Aquesta publicació recollia les **reflexions i les propostes** en aquest àmbit, a partir també d'una experiència pilot duta a terme en 14 escoles públiques.

L'informe plantejava la **conveniència d'elaborar una llei, feta des de la perspectiva del menor, que garantis la seva seguretat, la qualitat en les activitats i la informació als pares i mares, i que potenciés les entitats no lucratives d'educació en el lleure de Catalunya** com a principal garantia d'aquests objectius. Es tractava també que la llei simplifiqués la normativa actual.

Per tal d'avançar en aquesta perspectiva, en els darrers mesos, i a través d'un nou encàrrec a la Dra. Elisenda Malaret, s'ha elaborat una proposta d'articulat d'avantprojecte de llei. Aquesta proposta ha estat presentada per la Fundació Catalana de l'Esplai el mes de maig a tots els grups parlamentaris, amb la petició expressa que es creï en el Parlament una comissió i que es treballi sobre la base del consens.

La responsabilitat és ara dels partits polítics i del Parlament. És important prendre la iniciativa i és convenient no legislar d'una manera reactiva quan succeeixen desgràcies. 🌐

Carles Barba és vicepresident de la Fundació Catalana de l'Esplai

La llei ha estat presentada a tots els grups parlamentaris. La responsabilitat és ara dels partits polítics i del Parlament

re, quan totes dues entitats van iniciar un treball conjunt amb l'objectiu de **promoure la qualitat, l'equitat i la corresponsabilitat en les activitats educatives més enllà de l'horari lectiu**. Es tractava, en definitiva, de millorar i generalitzar al màxim aquest tipus d'activitats.

L'interès compartit en l'educació d'infants i adolescents i l'experiència acumulada d'ambdues entitats és el que ens va animar a treballar plegats. Un primer resultat d'aquesta tasca va ser **l'elaboració i publicació del llibre Eduquem més enllà de l'ho-**

Una llei per defensar els drets dels menors i l'educació en el lleure

Una de les propostes d'aquest treball feia referència a la **necessitat de disposar d'un marc regulador per a aquest tipus d'activitats**. En aquest sentit, ambdues entitats van encarregar un informe a la catedràtica de Dret Administratiu, la Dra. Elisenda Malaret, que es va presentar a la societat catalana l'abril del 2003 i es va fer arribar als diversos grups parlamentaris.

■ Associacionisme

Qualitat

L'Institut de Treball Social i Serveis Socials du a terme el projecte 'ONGambqualitat' per crear un certificat de qualitat adaptat al tercer sector

Establir una norma i un certificat de qualitat per al tercer sector que siguin reconeguts des de tots els àmbits és l'objectiu que persegueix l'Institut de Treball Social i Serveis Socials (INTRESS) amb el projecte "ONGambqualitat", una iniciativa que va rebre l'any passat el premi INSERSO Infanta Cristina en la modalitat "Qualitat en els serveis socials".

Una norma per a les entitats no governamentals i no lucratives

INTRESS hi treballa des de l'any 2000 i ho fa amb la col·laboració de Creu Roja, la Confederación Española de Organizaciones en favor de las Personas con Discapacidad Intelectual (FEAPS), la Fundación Secretariado Gitano, la Federación de Mujeres Progresistas, la Fundación Márgenes y Vínculos i la Fundación Pioneros. L'objectiu és introduir la cultura de la qualitat en el tercer sector, un sector emergent que va adquirint més pes dins la societat i on cada dia es fa més necessari garantir la qualitat dels serveis que ofereix. Després de tres anys de treball conjunt, l'any 2003 INTRESS va publicar el document "Eines de gestió per a la qualitat", amb una proposta, "La norma de qualitat", i una guia perquè les entitats interessades la puguin aplicar.

La Norma és un document que proposa a les ONG i les ONL un conjunt de pautes útils per garantir la millora contínua de la gestió de les entitats i la qualitat dels seus serveis. El treball d'INTRESS s'ha inspirat en el món empresarial, on les normes i els certificats més importants són l'ISO (d'àmbit internacional) i l'EFQM (d'àmbit europeu), però s'ha adaptat a la idiosincràsia de les entitats i a les especificitats del tercer sector. Les finalitats socials i no lucratives són les característiques que diferencien el món associatiu del sector empresarial i són els fonaments sobre els quals s'assenta la Norma d'INTRESS.

Un organisme certificador

Ja hi ha diverses iniciatives adreçades a establir quins són els requisits de qualitat que haurien de tenir les entitats: Solucionesong, Fundación Lealdad, el projecte SPHERE... Però el que busca INTRESS és constituir una plataforma que cohesioni les diverses iniciatives per consensuar una norma reconeguda per tot el sector i recolzada per les administracions que faci possible l'establiment d'un certificat de qualitat.

"Has de fer les coses ben fetes, però a més has de demostrar que les fas ben fetes", afirma Jaume Garau, president d'INTRESS i responsable d'ONGambqualitat. En aquest sentit INTRESS preconitza la creació d'un organisme certificador en què totes les parts involucrades estiguin representades. "L'ideal és que hi hagués una certificació per a totes les ONG espanyoles. Però si l'Administració no ens ajuda, és molt difícil que es pugui fer", ressalta el responsable del projecte, que també demana que la qualitat formi part dels requisits que l'Administració exigeix per

concedir el seu suport a les iniciatives del tercer sector.

Els costos

¿Tot això pot significar un augment de la burocràcia i dels costos per a les entitats? Per als impulsors del projecte, els possibles desavantatges d'aquest augment no superarien ni de bon tros els que provoquen la mala gestió i la manca de qualitat. D'altra banda, es mostren convençuts que si l'Administració vol apostar per la qualitat en el tercer sector, haurà d'aportar més recursos per a la seva implantació.

El tercer sector ha fet la seva aportació per introduir la cultura de la qualitat en el camp de l'associacionisme amb una proposta especialment adaptada a les entitats sense afany de lucre. Ara li toca el torn a l'Administració, que ha de fer possible amb mesures i recursos adequats que la qualitat sigui una prioritat i una realitat en el camp de l'associacionisme.

Lluïsa Armengol

la norma

Un any després de la seva publicació, La Norma ONGambqualitat s'està implantant en més de quinze serveis i activitats de set ONG d'Espanya i ja ha estat revisada. La qualitat dels serveis i de les activitats, l'eficàcia en la gestió, la transparència, la seguretat, la salut laboral, el respecte al medi ambient i la millora contínua són alguns dels aspectes més destacats d'aquesta proposta específica per a les ONG i ONL. Un CD multimèdia editat per INTRESS i que es distribueix gratuïtament està a la disposició de les entitats que la vulguin aplicar. Aquest CD inclou la Norma ONGambqualitat, la Guia per la Implantació, i l'ONG virtual Centro de Protección a la Infancia. La Norma es pot descarregar des de www.ongconcalidad.org/normacat.pdf.

El web www.ongconcalidad.org ofereix tota la informació sobre aquesta proposta i el món de la gestió de la qualitat.

■ Acció social

renda *bàsica*

Daniel Raventós

“Arribarà un dia en què els catalans ho tindrem tot pagat”, va dir cap als anys vint del segle passat el filòsof Francesc Pujols, de qui últimament s'està recuperant el llegat... És evident que aquesta afirmació no és la font d'inspiració de l'entitat Xarxa

Renda Bàsica, però el que sí és cert és que cada dia es parla més d'aquest moviment que defensa el pagament d'una renda universal com una mesura raonable, eficaç i factible, que tindria, entre altres efectes, el de reduir la injustícia i la pobresa.

La proposta coneguda com a Renda Bàsica (RB) es pot definir de la manera següent: **es tracta d'un ingrés pagat per l'Estat a cada membre de ple dret de la societat o resident, fins i tot si no vol treballar de manera remunerada, sense prendre en consideració si és ric o pobre**; dit d'una altra manera, amb independència d'altres possibles fonts de renda, i sense que importi amb qui convisqui. Per fer més clars alguns aspectes d'aquesta definició, ens imaginem una petita conversa entre algú que troba força pegues a la RB i un altre que, en canvi, la defensa.

—¿Això vol dir que la rebrien tant els homes com les dones?

—Sí.

—Però, ¿la rebrien tant els rics com els pobres?

—Efectivament, la rebria tant el ric com el pobre.

—Però això sembla una mica incoherent.

Als rics no els cal una RB!

—En tota proposta seriosa de finançament de la RB (normalment, combinada amb una reforma de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques), els rics sempre paguen molt més que el que reben com a RB. A més, si la RB és un dret de ciutadania com alguns pensem, com el dret al sufragi universal, l'ha de rebre tothom només pel fet de ser ciutadà o residir en un territori.

—Com?, ¿que els rics paguen més que el que reben com a RB?

—En un estudi de finançament que aviat es presentarà a la Fundació Jaume Bofill i referit només a Catalunya, es diu que el 30% de la població amb renda més baixa sortiria guanyant respecte a la situació actual, i el 10% més ric en sortiria perdent.

—Quina quantitat de RB està prevista en aquest estudi?

—5.400 euros l'any per a les persones adultes i la meitat, 2.700, per als menors.

—Veig un altre problema: la gent no voldria treballar si rebés una RB...

—De treballs, n'hi ha de tres tipus: amb remuneració monetària, domèstic i voluntari. Però si al que vostè es refereix és que la gent no voldria participar al mercat laboral (és a dir, fer el primer dels tres tipus de treball que he esmentat), precisament alguns estudis que s'acaben de presentar a Barcelona en un congrés internacional de la Basic Income Earth Network (BIEN) sobre la RB mostren que la situació seria ben bé la contrària.

—Però veig encara un altre problema: **aquesta és una mesura pensada només per als països rics.**

—No exactament. Li dono la raó en un punt: els estudis més sofisticats que s'han fet al llarg dels darrers anys es refereixen als països rics perquè és on hi ha un sistema fiscal més desenvolupat. Però la RB està pensada també per als països pobres. Al llarg dels darrers dos o tres anys, hi ha hagut un interès creixent per la RB en països que no formen part del selecte club dels rics: el Timor Oriental, Brasil, Argentina...

—Però segueixo donant voltes al següent: **¿no és millor donar només als qui ho necessiten, als més pobres?**

—Ho sembla, oi? Però em permeto recordar-li que tots els programes per a pobres costen molts diners, que es queden en l'administració dels programes. A més, molts treballadors socials i estudiosos d'aquestes mesures han posat en evidència el terrible estigma (de fracàs social) que suposa el fet de rebre subsidis per a pobres. Una RB, i això vull subratllar-ho, no solament és una proposta contra la pobresa, sinó una proposta per augmentar la llibertat real de bona part de la població que no és estrictament pobre.

Molts joves, per posar un exemple, en cas de tenir una RB, no treballarien en les condicions en què es veuen obligats a fer-ho avui dia. A més, la RB faria moltes persones menys vulnerables que ara.

Amb la vulnerabilitat ve la dependència, amb la dependència la falta de llibertat, i amb la falta de llibertat, la condició servil i la manca d'autorespecte. 🙄

Daniel Raventós és director de Xarxa Renda Bàsica

La Xarxa Renda Bàsica és una associació fundada a principis de l'any 2001.

És una secció oficial de la Basic Income Earth Network (BIEN), una xarxa internacional creada l'any 1986 i que es

dedica a fomentar l'estudi i el coneixement social de la Renda Bàsica. La BIEN té actualment, des del darrer X Congrés celebrat a Barcelona el 19 i 20 de setembre de 2004, 10 seccions oficials: Holanda, Anglaterra, Irlanda, Suïssa, Argentina, Brasil, els Estats Units, Alemanya, Àustria i la nostra.

L'associació catalana fa almenys un simposi i una assemblea anual. També publica, des de l'any 2002, un butlletí electrònic d'una periodicitat quasi mensual (ja se n'han publicat 16 números). A la web www.nodo50.org/redrentabasics s'hi pot trobar tot tipus d'informació sobre l'associació (estatuts, tots els butlletins editats, els membres de la junta directiva, la manera de posar-se en contacte) i sobre la Renda Bàsica (dotzenes de documents filosòfics, econòmics i polítics sobre diversos aspectes de la proposta, a més d'una seleccionada bibliografia).

XARXA RENDA BÀSICA - www.nodo50.org/redrentabasics.org

la xarxa
renda bàsica

■ Solidaritat

Cap a la construcció de mitjans de comunicació social

L'Assemblea per la Comunicació Social impulsa una televisió i una ràdio amb continguts socials amb la campanya "Okupem les Ones!"

L'ACS, per uns mitjans de comunicació més socials

Una de les característiques que defineixen Catalunya és la vitalitat i la complexitat del seu teixit social. Els espais, les associacions de veïns i culturals, els grups de solidaritat o els grups polítics en són tan sols un exemple. La capacitat d'autoorganització de la societat es veu reforçada en l'actualitat pels canvis socials que vivim: per una banda, el desenvolupament de les noves tecnologies, i per l'altra, les noves formes d'organització social i productiva.

Les qüestions comunicatives són cada vegada més centrals en les nostres societats. Per aquest motiu és important que la societat civil es doti dels seus propis instruments comunicatius i que traslladi la seva capacitat d'autoorganització en el camp mediàtic. D'aquesta manera, podrem anar més enllà dels mitjans de comunicació institucionals o privats. Cal que deixem de concebre el ciutadà com un simple receptor de notícies manufacturades i hem de fer possible que sigui alhora el receptor i el productor de la informació. En definitiva, cal que exigim el dret a informar i ser informats i negar qualsevol concepció de la comunicació com a sinònim de mercaderia.

L'Assemblea per la Comunicació Social (ACS) va néixer amb aquest esperit, com a espai de

confluència dels moviments socials al voltant de temàtiques comunicatives. En aquests moments en formen part més de 130 col·lectius, entitats i xarxes del teixit social català.

Okupem les Ones!

El treball de l'ACS se centra actualment a construir uns mitjans audiovisuals propis gestionats de manera assembleària pels col·lectius que formen l'ACS. La campanya "Okupem les Ones!", que es du a terme des del 2003, demana la concessió per part de l'Administració d'una freqüència de televisió i d'una de ràdio amb contingut social, que faci arribar un missatge alternatiu a les ones, un missatge que mostri les altres cares de la realitat social del país, unes cares que els mitjans de comunicació tradicionals no ensenyen. Paral·lelament, l'ACS lluita perquè els mitjans de comunicació "públics no institucionals" o comunitaris estiguin reconeguts en la legislació del nostre país. Això es fa en un moment en què es discuteix al Parlament de Catalunya la futura Llei de l'audiovisual, que ha de regular el panorama mediàtic durant els propers trenta anys.

*Gemma Ubasart,
membre de l'ACS*

Okupem les ones! - www.okupemlesones.org

jovesinit

**un projecte ambiciós
per un futur pacte
per la nit**

Què vols que t'ofereixi Barcelona a la nit? Creus que falta alguna cosa? Què és el que més t'agrada i què canviaries? Són algunes de les preguntes que es plantegen a "Joves i Nit", un projecte impulsat per la Fundació Jaume Bofill, el Casal d'Associacions de Barcelona, la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona i la Regidoria de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona. "Joves i Nit", que ha rebut el suport de la Comissió Europea, pretén establir plataformes de debat i de participació obertes a tots els joves de la ciutat i adreçades a consensuar un Pacte per la Nit. Amb aquest propòsit es va enviar el mes de juny passat una enquesta a 22.000 joves barcelonins de 15 a 29 anys per recollir el seu testimoni i la seva opinió. Durant la tardor s'han fet tallers de debats amb joves d'associacions formals i informals i finalment al gener del 2005 es formaran deu jurats, un per a cada districte de Barcelona, amb un total de 300 joves escollits aleatòriament a través del padró, que hauran d'emetre un dictamen sobre els usos de la nit a Barcelona. Durant tot aquest procés qualsevol jove podrà fer la seva aportació a través de la web del projecte. Finalment, al maig del 2005 es farà públic un informe que recollirà els resultats obtinguts en aquest procés de participació juvenil.

www.jovesinit.org

quarta edició de "posa't la gorra"

El 18 de desembre passat va tenir lloc la quarta edició de "Posa't la gorra", una campanya organitzada per l'entitat Nens amb Càncer (AFANOC). La festa, que es va fer al zoo de Barcelona, ha presentat un any més un ampli programa d'activitats, amb actuacions i tallers de tota mena i

amb la participació de nombroses entitats i institucions. Durant la festa es van posar a la venda 15.000 gorres. Aquestes gorres són com les que utilitzen els nens malalts de càncer que es tracten amb quimioteràpia, un dels efectes secundaris de la qual és la pèrdua de cabell. AFANOC vol sensibilitzar

d'aquesta manera la societat sobre la necessitat de multiplicar els esforços per lluitar contra aquesta malaltia i garantir als afectats tot el suport mèdic i psicològic que necessiten per tirar endavant una vida normalitzada.

www.afanoc.org

■ Acció social i educativa

Una malaltia esgotadora

"No para quiet, no s'hi fixa, no m'escolta. No puc més..." Aquesta frase és freqüent en pares que tenen fills que pateixen el Trastorn per Dèficit d'Atenció amb o sense Hiperactivitat, el TDAH, una afecció mental poc coneguda que afecta entre un 3 i un 7% d'infants i joves i posa sovint a prova la paciència de pares i educadors. La Fundació ADANA els ajuda a tots a afrontar la malaltia de la manera més adequada. Segons ADANA, és imprescindible tenir un bon diagnòstic i estar molt ben informats.

La finalitat de la Fundació ADANA és millorar la qualitat de vida de les persones afectades pel TDAH. Creada el 1997 amb l'objectiu de formar, informar i ajudar totes les persones interessades en aquest trastorn, ADANA pretén desenvolupar tots els mitjans possibles per reduir els efectes negatius que el TDAH provoca en nens, adolescents i adults i permetre que aquests s'integrin feliçment en la seva vida diària.

És important sensibilitzar els professionals de la salut i de l'educació, els pares, els professors, els esplais, les escoles i la societat en general sobre l'existència d'aquest trastorn. I s'ha de fer mitjançant una informació acurada i l'ensenyament d'estratègies educatives eficaçes per promoure l'adaptació escolar, familiar, social i laboral d'aquestes persones.

Un trastorn crònic

El TDAH és un trastorn d'origen neurobiològic que presenta tres símptomes claus: la hiperactivitat, la impulsivitat i el dèficit d'atenció. Afecta entre un 3 i un 7% de la població infantil i juvenil, xifres que situen aquesta malaltia com el trastorn mental més freqüent durant aquestes etapes. Dues terceres parts d'aquestes persones continuen presentant dificultats en el control de l'atenció, de la impulsivitat i de la hiperactivitat en l'edat adulta. Es considera, doncs, que el TDAH és un trastorn crònic. Les persones que el pateixen

solen presentar una baixa autoestima, poca motivació, dificultats en les relacions socials, problemes de conducta i un baix rendiment acadèmic o laboral.

Diagnòstic

El diagnòstic l'ha de fer un professional coneixedor del tema. Una avaluació a escala mèdica, psicològica i pedagògica ha de determinar clarament quina és la condició del nen des del punt de vista físic, emocional i d'aprenentatge. D'aquesta manera s'assegura que no siguin unes altres les causes del seu comportament o del seu baix rendiment acadèmic.

Cal tenir en compte que no tots els professionals tenen experiència en el diagnòstic i el tractament del TDAH. Cal que ens assegurem

El TDAH és un trastorn que presenta tres símptomes claus: la hiperactivitat, la impulsivitat i el dèficit d'atenció

per tant que coneguin el procediment habitual en el reconeixement del TDAH, que sol incloure exàmens mèdics, entrevistes amb els pares, els mestres i el mateix afectat, la revisió dels informes escolars i l'ús de qüestionaris o de tests psicològics. Així mateix, és el professional qui ha d'elaborar el pla d'actuació i el tractament.

Tractament

El tractament redueix l'aparició d'altres trastorns més greus i es dissenya tenint en compte les dificultats de la persona i de com l'afecta el TDAH en la vida diària. Sol incloure:

- Maneig conductual, per fomentar les conductes positives
- Tècniques cognitives, per aconseguir un pensament planificat
- Formació adreçada als pares i els mestres, perquè aprenguin a reconduir el trastorn a casa i a l'escola
- Prescripció farmacològica, per millorar la simptomatologia inatenta, hiperactiva i impulsiva
- Reforç psicopedagògic, per ensenyar estratègies d'aprenentatge adequades a les seves dificultats. 🌐

 C. Muntaner, 250, pral. 1a.
Barcelona 08021
Tel.: 241 19 79
www.f-adana.org

simptom atologia

La persona afectada pel TDAH té dificultats per establir un ordre en les seves tasques i responsabilitats quotidianes. Li costa "posar-se en marxa" a l'hora de vestir-se, fer els deures..., perquè es distreu fàcilment amb estímuls irrelevants. Presenta problemes per mantenir l'atenció i tendeix a deixar una activitat per una altra al cap de poca estona d'haver-la començat. Perd o oblidat coses necessàries (agenda, abric, bufanda, cartera, joguines...). Sembla que no escolta quan

se li parla, té dificultats per seguir la conversa adequadament, les normes d'un joc o d'una activitat proposada, o per obeir, perquè no està atent quan se li dona un ordre. Sovint oblidat les seves obligacions quotidianes (raspallar-se les dents, desmar la roba...). Pot tenir problemes a l'hora de seleccionar el que és més important, comet errors per descuit en les tasques escolars o altres activitats. També té dificultats per atendre dos estímuls alternatius o simultanis (per exemple, escoltar el professor i prendre notes al mateix temps). Amb freqüència evita les tasques que requereixen un esforç mental sostingut o un grau d'organització elevat o es resisteix a fer-les.

reunions, trobades, congressos, cursos, activitats...!

>> Consulteu preus especials

**la XARXA D'ALBERGS
DE CATALUNYA**
al teu servei!

12 L'ESCALA
Empúries	27 BERGÀ
Bergà
13 L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ
Lluçanès	28 BARCELONA
Barcelonès
14 LLEIDA
Sant Agustí	29 TARRAGONA
La Conreria
15 MARESA
Del Camp	30 GUÀRDIA DE TREMP
Montsec Mur
16 NÚRIA
Pla de l'Àliga	31 AVINYÓ
La Riera
17 OLOT
Torre Malagorda	32 LA POMA DE LLIST
La Sala
18 PLANDOLS
Pera Figuera	33 TALAMANCA
Llar Talamanca
19 POMEROL DEL DALT
L'Encarnassada	34 L'IBRA
Anna Maria Jane
20 TÀRRAGA
Ca n'Aleix	35 SANT FELI DE PALEROLS
Mas Coll de Dalt
21 VIC
Canonge Corbell	36 SANT FOST DE CAMPSENTELLES
Mas Puig-Cunyà
22 IFS
Mataxoch	37 ÀGER
Àger
23 SALERNO
Era Garona	38 CANYONERES
Santa Maria del Roure
24 BANYOLES
Banyoles	39 BARCELONA
Pere Jandé
25 NAVES
Masies de la Selva	40 MÓRA LA NOVA
Mas de la Llosa
26 CASTELL DE L'ESTANY
Vilatorrada de Bona	
5 COMA RUGA
Santa Maria del Mar	
6 DELTERRE
Masien Antoni Badie	
7 EL MASNOU
M. del Mar i Roc	
8 GIRONA
Carrer de Girona	
9 LA MOLINA
M. del Mar i Roc	
10 LA SERRA D'IBRA
La Serra	
11 LA SERRA D'IBRA
La Serra	
1 ALTAPUIG
Casa Gran	
2 BARCELONA
M. del Mar i Roc	
3 CARRERA DE MAR
Tras Assellós	
4 CANYAMARS
Mas Silvestre	

● Alberg de la Generalitat de Catalunya
○ Alberg d'altres entitats o privats

■ Acció social i educativa

Badia, la ciutat dels infants

Salvador Avià

Francesco Tonucci és un reconegut psicopedagog de l'Institut de Psicologia del Consell Nacional d'Investigació de Roma. L'any 1997 va publicar *La Città di bambini*, obra en què l'autor proposa repensar la societat tenint en compte les necessitats, les demandes i les propostes dels infants, canalitzades principalment a través del Consell dels Infants.

L'Ajuntament de Badia del Vallès va crear al juny de 2003 una regidoria d'infància, una de les primeres accions de la qual va ser iniciar el disseny i la creació d'un programa interdepartamental de la infància anomenat "La ciutat dels infants", que té en compte els infants com a ciutadans amb plena capacitat d'opinió i d'expressió. Un any després, s'ha format el Consell dels Infants, format per 11 nens i nenes de Ciutat Badia que treballaran per definir les necessitats i les demandes dels infants de la població.

Per què la creació d'un Consell dels Infants?

Els nens i les nenes no voten i els adults ens hem acostumat a creure que representem els seus interessos. El més habitual, però, és que, malgrat que els infants són una part important de la població, les ciutats els oblidem. I Badia

del Vallès, per desgràcia, no n'és pas una excepció. La nostra ciutat s'ha anat construint per cobrir els serveis necessaris que hi han fet falta durant molt de temps, i ara hi ha el repte de garantir un disseny que asseguri els recursos econòmics adients per a la pervivència de Badia com a ciutat. Però en aquest procés sempre ens hem oblidat dels infants, un segment de la població feble perquè no disposa de protagonisme actiu en l'activitat productiva i té bàsicament el rol del consum en la roda de l'economia i en altres sectors.

Se'ns diu a més que els infants no tenen prou intel·ligència per conèixer el seu entorn, ni estudis per imaginar solucions als seus problemes; que no tenen capacitat organitzativa per qüestionar el seu hàbitat, ni la majoria d'edat per opinar i influir políticament en les decisions que "fan" una ciutat. I no obstant això, són ciutadans i ciutadanes de ple dret. Tenen fins i tot una Carta Universal de Drets que els protegeix i els assegura la identitat i els mínims serveis de benestar, educació i atenció sanitària.

La realitat urbanística de Badia del Vallès no és ni de bon tros tan agressiva amb les criatures com en altres ciutats, però tot i així, l'infant es troba en un hàbitat d'adults, amb ritmes d'adults i amb respostes a necessitats d'adults.

Creiem que cal començar a repensar la ciutat i que per fer-ho necessitem que els infants tinguin el protagonisme que es mereixen. Construir una ciutat també per als nens i les nenes exigeix atendre d'una manera interdisciplinària i transversal les veritables necessitats que l'infant experimenta en la seva relació diària amb l'entorn urbà.

Aquesta transversalitat de polítiques a favor de la infància fa pràcticament impossible un llistat nominal d'actuacions. No tot és materialitzable en obra urbana, ni tampoc en serveis urbans. La delicadesa amb què cal trac-

tar, per exemple, l'espai lliure considerant-hi la presència de l'infant, implica el disseny diferenciat i intencionat de les formes que estan presents en aquest espai, de l'ús dels materials que el conformen, etc., i la relació d'aquest espai amb la seguretat, l'aprenentatge i la descoberta, el joc, la capacitat socialitzadora de l'ús mateix de l'espai...

Volem construir una ciutat en què els infants tinguin el protagonisme que es mereixen i que prioritzin els aspectes essencials de la infància, la salut i l'educació, però també els aspectes socials de la infància: la mobilitat, la socialització, el joc i la participació cívica.

A Badia del Vallès cal començar a donar valor i importància a la veu dels infants i concretar d'una manera visible la seva consideració de ciutadans amb plena capacitat d'opinió i expressió. Cal crear un mecanisme vàlid i estable de participació dels infants i de comunicació amb els càrrecs electes de la ciutat, fer possible una reflexió dels infants sobre Badia del Vallès, facilitar-los els mecanismes perquè les seves propostes i les seves idees puguin incorporar-se als plans d'actuació de la ciutat, promoure a totes les escoles l'aprenentatge dels mecanismes de representació i participació democràtica, que seran essencials en la formació dels alumnes com a ciutadans i ciutadanes.

Cal donar veu als nens i les nenes. A partir d'aquí, veurem com es converteix en prioritari restar espais al vehicle privat perquè el guanyin els vianants i les bicicletes, com adoptem mesures que permetin als nens i nenes anar a peu a l'escola, com humanitzem la nostra ciutat. Fent-ho, avançarem cap a una autèntica sostenibilitat ja que, com afirma el pedagog Francesco Tonucci, el millor indicador mediambiental d'una ciutat són els infants. 🌍

Salvador Avià és tècnic d'infància a l'Ajuntament de Badia del Vallès

discurs inaugural del Consell dels Infants de Badia

Nosaltres, nens i nenes de Badia, estem molt orgullosos i il·lusionats en l'esperançador projecte que avui festegem. Aquesta inauguració és un pas molt important en el camí que hem d'emprendre rumb a la futura Ciutat dels Infants. Moltes vegades oblidem que les ciutats són de tothom i que els infants també tenim una veu que ha de ser escoltada per intentar ajudar i aprendre en la construcció de la vida al voltant del nostre municipi.

Queremos que los niños y niñas de Badia puedan cumplir sus sueños. Seremos unos representantes que escucharemos las propuestas de nuestros amigos y amigas. Nos hemos comprometido a dar nuestra visión del mundo, pero los mayores teneis que comprometeros a tomarnos en serio y a ayudarnos en nuestras tareas.

No oblidarem mai aquest dia. Nosaltres sabem que Badia del Vallès necessita i demana la participació dels infants en el desenvolupament diari del nostre poble.

Els onze nens i nenes que formem part d'aquest Consell hem agafat un compromís molt important: aconseguir que tots els nens i nenes de Badia siguin molt feliços tot jugant a Badia.

■ Educació mediambiental

Idees sostenibles

La Universitat Politècnica de Catalunya convoca per vuitè any consecutiu el Concurs d'Idees Ambientals. S'adreça a l'àmbit universitari i als centres escolars i de lleure. La temàtica d'enguany és "L'Oficina verda: millorem ambientalment els espais de treball i les aules".

El concurs es divideix en dues convocatòries, una oberta a la comunitat universitària de la xarxa d'universitats de l'Institut Joan Lluís Vives, i l'altra, oberta a totes les persones que pertanyen al sistema educatiu i a les entitats de lleure.

El concurs premia les idees que són més innovadores i que es poden aplicar en els centres universitaris, escolars i de lleure. Es tracta de promoure la sostenibilitat mediambiental amb propostes que aportin solucions a problemes existents, de fomentar la sensibilització i la conscienciació de la comunitat educativa i d'impulsar el treball en xarxa i la col·laboració entre col·lectius diversos.

La temàtica proposada aquest any cerca idees per millorar des del punt de vista ambiental els llocs de treball, les aules i els locals on es desenvolupen les activitats d'educació en el lleure.

El termini per presentar els treballs és el 30 de març del 2005. Els guanyadors en les dues convocatòries rebran 2.400 € i els segons classificats, 1.200 €.

www.univers.upc.es/concursos - www.upc.es/mediambient

El 2005 serà l'any internacional dels microcrèdits

■ Les Nacions Unides han declarat l'any 2005 Any Internacional dels Microcrèdits, un sistema de finançament que s'ha revelat molt eficaç tant en països desenvolupats com al Tercer Món. Els microcrèdits són ajuts econòmics destinats a persones que no poden accedir a crèdits ordinaris pel seu nivell d'ingressos. Són quantitats molt petites que es poden tornar a poc a poc i amb interessos molt baixos. Aquests crèdits ajuden a endegar petits

negocis o impulsar activitats que permeten als seus beneficiaris sortir de la pobresa. Durant dotze mesos es faran diferents activitats per donar a conèixer els microcrèdits i impulsar aquesta iniciativa. A Catalunya, el capdavanter en la concessió de microcrèdits és La Fundació Un Sol Món de l'Obra Social de Caixa Catalunya, que ja ha anunciat que en els propers tres anys multiplicarà per cinc els crèdits concedits.

Observatori del Tercer Sector

Com es genera la legitimitat de les ong?

Estudi "Reflexions sobre el tercer sector"

Les organitzacions catalanes estan legitimades? Qui els atorga legitimitat? En què es basa aquesta legitimitat? Quines accions es porten a terme en aquest àmbit? Aquestes són algunes de les preguntes a les quals l'Observatori del Tercer Sector intenta respondre a través de l'estudi "Reflexions sobre el tercer sector".

■ En els darrers anys, el context de les organitzacions no governamentals (ONG) ha canviat substancialment. Les ONG han adoptat més funcions polítiques i han crescut ràpidament en nombre, activitats, recursos i massa social. Les tasques que desenvolupen s'han vist modificades, i apareixen nous reptes per afrontar en la seva gestió, com és el cas de la legitimitat de les organitzacions.

Els primers resultats preliminars de l'enquesta revelen que malgrat que el tema de la legitimitat encara està escassament explorat, es configura com un aspecte clau per a les entitats. La majoria de les entitats creuen que la legitimitat és important per tenir un suport social més important i per poder incidir en la societat. De fet, és precisament la massa social (usuaris,

socis i ciutadans) la que influeix més a l'hora d'atorgar legitimitat a les entitats.

Per altra banda, moltes ONG reconeixen que la base de la seva legitimitat resideix, sobretot, en la pròpia missió i en els objectius.

Aquestes dades s'han obtingut gràcies a la col·laboració de més de 140 entitats en l'estudi "Reflexions sobre el tercer sector". Totes les entitats que vulguin participar poden respondre l'enquesta a www.tercer-sector.org. L'estudi engloba també el tema de la tasca d'incidència política.

Si voleu conèixer més detalls sobre l'estudi, podeu consultar la pàgina web o bé escriure a observatori@tercer-sector.org.

■ Cooperació

una mà oberta als infants del carrer

Estefania Redondo

Nicaragua: 4.500.000 habitants. Un milió de nens i nenes viuen al carrer, víctimes de maltractaments, d'abandonaments, de la guerra o de desastres naturals.

Perú: 26 milions d'habitants. Un 35% són infants. Molts també viuen al carrer.

En aquest context, algú ha de vetllar per aquests infants, i afortunadament hi ha projectes i organitzacions que ho fan. Mosaic es va posar en marxa l'any 2001 amb aquesta intenció. Els seus fundadors volien contribuir al fet que el món fos una mica més just centrant-se en un objectiu principal: col·laborar en projectes i iniciatives que tinguin com a destinataris els infants del carrer.

S'havia de començar a treballar per tractar de sensibilitzar la societat de l'anomenat Primer Món, acostant-li la realitat d'altres pobles que han perdut l'esperança de viure dignament.

Els responsables de Mosaic coneixien bé dos projectes desenvolupats a Nicaragua i al Perú: "Sí a la Vida" i "Nuevos Pasos". Havien estat amb els responsables de cada projecte i havien vist per tant l'extraordinària feina que fan per ajudar els nens i nenes del carrer. Per això l'ONG catalana va decidir centrar la seva tasca en el suport a aquestes dues línies de treball.

Des d'aleshores no han faltat ni ganes ni imaginació per aconseguir aquests objectius. Mosaic ha organitzat diferents activitats per obtenir finançament a banda de les aportacions dels socis: elaboració i venda d'artesanía, venda de productes procedents dels països on es fan les col·laboracions mitjançant el sistema del comerç just, participació en fires i trobades solidàries, activitats informatives i de sensibilització...

Mosaic ha anat creixent i els resultats són bons, tot i que segurament mai no n'haurà prou: les ajudes econòmiques que s'han destinat als projectes han permès, per exemple, comprar uns terrenys a Laredo (Perú) per aconseguir una nova llar on vis-

quin els nois, els responsables i els educadors del projecte "Nuevos Pasos".

Aquest projecte al Perú l'està portant a terme la família catalana Bel Herrera. Ofereix llar, suport psicològic, educació i formació laboral als nens del carrer i als infants que viuen en una extrema pobresa. Molts es troben en situació d'abandonament físic o psicològic i alguns han estat sotmesos a abusos sexuals i maltractaments. Amb l'ajuda de "Nuevos Pasos", molts infants estan trobant el camí per recuperar la seva integritat, després d'una vida sense rumb, desarrelats de la seva família, en situacions de risc i absolutament indefensos.

En aquests moments, els nois i educadors del projecte viuen en una casa provisional a l'espera de la construcció de la nova llar, on també s'instal·larà un projecte agropecuari per mantenir la sostenibilitat del complex i per donar responsabilitat als infants.

Mosaic està permanentment en contacte amb "Nuevos Pasos" i també amb "Sí a la Vida", el segon dels projectes als quals l'ONG catalana dóna suport.

"Sí a la Vida" va ser fundat l'any 1994 per Jonathan Roise, un americà que va vendre tots els seus bens per cobrir les necessitats bàsiques dels infants del carrer a Managua fins que va poder construir una petita casa, la casa Nuevo Amanecer. Després vindria un altre centre a l'illa d'Ometepe (casa José Maria), on viuen els nens que han superat la seva addicció a la droga (bàsicament a la cola). Allà són escolaritzats i reintegrats a la societat, després d'un gran esforç i de molta dedicació per part dels educadors i, per descomptat, dels mateixos xavals.

Aquests són uns esforços que es valoren de manera extraordinària quan arriben notícies, amb nom i cognoms, amb històries particulars de nanos que han tornat a la vida gràcies a un projecte que els ha donat molt més que un sostre, amb l'ajuda d'organitzacions com Mosaic, que, malgrat la distància, no perd mai la perspectiva de les injustícies que pateixen molts dels infants del Tercer Món. 🌐

Estefania Redondo
és periodista

**Els esforços es valoren
d'una manera
extraordinària
quan arriben notícies,
amb noms i cognoms,
amb històries particulars
de nanos que han tornat
a la vida gràcies
a un projecte que
els ha donat molt
més que un sostre**

Mosaic
Món solidari amb els infants del carrer
Tel.: 93 284 37 98
associacio_mosaic@terra.es
www.bcn-associacions.org/mosaic

■ Ferran Bello, director del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana

«Volem atendre totes les manifestacions de cultura popular»

—Un any després de les eleccions autonòmiques, quina de les seves actuacions destacaria?

—La normalització de la situació del Centre conjuntament amb la societat civil organitzada. El que fem és posar el Centre al lloc que li correspon, situant-lo en el mapa de la Generalitat. Estem estudiant la possibilitat de transformar-lo en un ens autònom, per una qüestió d'agilitat en la gestió. Encara està pendent, com també ho està la constitució de l'Institut de la Creació, amb el qual volem donar suport a les idees innovadores i creatives.

—El Centre va ser creat el 1993. Què s'ha fet bé i què s'ha fet malament durant aquests onze anys?

—Nosaltres no jutgem el govern anterior. Això li correspon al ciutadà. Com li correspondrà al ciutadà jutjar la nostra actuació.

—Hi ha alguna diferència substancial en la vostra manera de concebre la cultura popular i tradicional i la del govern anterior?

—Conceptualment, podríem dir que els nostres objectius van més enllà; volem atendre més programes i més sectors, preservant, conservant i difonent la cultura popular tradicional de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Ens volem acostar cap a realitats de cultura popular més urbanes, més de carrer, més innovadores, més contemporànies, sense deixar de banda les altres, és clar. Aquesta és una concepció de la tradició diferent, més dinàmica, que no entén la tradició com a element inamovible, sinó com un element evolutiu. El que ara és una tradició no sempre ho ha estat: ha estat una manifestació de vida, de costums, que en un moment concret els mateixos ciutadans han transformat en tradicional. Les noves generacions tenen el mateix dret de fer aportacions, que al seu torn esdevindran tradicionals. D'altra banda, el nostre ferm propòsit és utilitzar la cultura popular com a instrument de cohesió social.

—És amb aquesta intenció que vol assumir les cases regionals, que ara per ara depenen del Departament de Benestar i Família?

—Les cases regionals ja havien estat al Centre. Però per uns motius que desconeixem, una part important d'aquest paquet de relacions va passar a Benestar i Família. Amb tot, sembla coherent que si fem un programa de cohesió social totes les manifestacions de cultura

popular que hi hagi en el país tinguin la mateixa relació amb un mateix àmbit.

—Semblava que el Departament de Benestar no estava disposat a cedir-ne la competència...

—Per definició el Centre atén les entitats que fan activitats de cultura popular; és a dir, no tan sols entitats de cultura popular, sinó qualsevol tipus d'entitats. En aquests moments, doncs, les activitats de les cases regionals queden recollides pel Centre. Sabem que Benestar i Família està donant instruccions a les seves oficines perquè es manifesti a totes les entitats que fan activitats de cultura popular, i no tan sols a les cases regionals, que el seu àmbit de relació és el Centre de Promoció.

«La pressió immobiliària també afecta el món associatiu. Ens hi oposarem aferrissadament»

—Això pot desequilibrar el pressupost del Centre?

—El Centre ha tingut un creixement pressupostari suficient per poder atendre aquest tipus de manifestacions, que no constitueixen més d'un 20% del volum de programes als quals donem suport. A vegades es presenten com a amenaces coses que més aviat són processos d'integració, de cohesió, processos d'enriquiment de la mateixa cultura del país. Amb tot, no es descarta que Benestar i Família pugui decidir transferir algunes partides que durant el 2004 hagi aportat a aquests sectors. D'altra banda, hi ha entitats que estan a cavall entre els dos organismes, i col·laborarem per atendre-les.

—Una de les promeses electorals era que augmentaria el pressupost per a Cultura. El del Centre ha augmentat?

—El pressupost ha crescut un 65% respecte al 2003. Aquest primer any hem atès el doble d'entitats, unes 800. Si comptem els ajuntaments, hem atès unes 900 sol·licituds, només en matèria de cultura popular. El pressupost per al 2005 també augmentarà.

—A què es dedicarà?

—Primer hem de resoldre les pèrdues de poder adquisitiu de les entitats. Després volem equilibrar els volums que corresponen a cada una de les federacions, coordinadores, agrupacions d'entitats, etc. No penalitzarem ningú, és a dir, no igualarem per sota, sinó per dalt. L'única limitació per fer tot això serà la del nostre pressupost. Una de les prioritats també és establir amb aquestes fundacions i federacions convenis o contractes de col·laboració. Això vol dir que al moment d'iniciar l'activitat les entitats podran disposar dels recursos. D'altra banda, no farem diverses convocatòries sinó una de sola amb diversos programes.

—Es faran convenis de quatre anys?

—Com a màxim de quatre anys, la durada d'una legislatura. Més enllà d'una legislatura, no crec que sigui legítim.

—Hi ha algun projecte que us fa especialment il·lusió?

—Un dels programes més emblemàtic és el d'infraestructures. Hem d'intentar que les entitats tinguin uns centres en condicions per evitar una crisi que es podria produir en el moviment associatiu, més ben dit, que ja s'ha començat a produir. Tenim diversos exemples a Barcelona, en què la pressió de les inspeccions en matèria de seguretat, incentivades a vegades amb raó i altres per interessos immobiliaris, està posant en situació de dificultat algunes entitats.

—Així que el tema de l'habitatge també afecta el món associatiu...

—Sí, i sobretot a Barcelona. El cas emblemàtic és el de la Violeta de Gràcia. Nosaltres ens oposarem aferrissadament a aquesta situació. Cal evitar la pèrdua d'un patrimoni que està en mans de les entitats, és a dir de la ciutadania, en alguns casos des de fa molt anys.

—Com ha respost el món associatiu davant d'aquesta proposta?

—Estem treballant amb la Federació d'Ateus, perquè creiem que hem de recuperar l'esperit ateneístic, que va ser capdavanter en l'organització social del país i el promotor del que són ara les entitats. El pla d'infraestructures culturals de Catalunya s'està preparant des de la Direcció General de Promoció i Cooperació, sota el comandament d'una persona molt experta, l'Assumpta Bailac, que va encapçalar la construcció de la xarxa de biblioteques de la Diputació de Barcelona. La nostra

il·lusió seria que els ajuntaments acceptessin aquests tipus de locals com el teatre, l'auditori o la sala polivalent que la ciutat necessita. Per tant, l'aportació patrimonial que han fet els ciutadans a través dels ateneus es convertiria en una aportació pública. Per això és necessari fomentar la creació de fundacions que es facin càrrec de la gestió del patrimoni, sense que les entitats perdin la seva autonomia com a associació.

—Ara que parlem dels ateneus, que han estat patint una certa crisi aquests últims anys, creu que el món associatiu ha aconseguit adaptar-se als temps moderns?

—No es tracta tant d'adaptar-se com de saber canviar per anar a millor. Es tracta que el país no s'adormi. Crec que en aquests moments es donen les condicions, perquè aquest és un país on la democràcia participativa ha progressat més que en altres llocs. Això ho hem d'aprofitar i transformar-ho en projectes i objectius. Hem de buscar i provocar sinergies.

—En què consisteix la Llei de festes populars que esteu preparant?

—La llei vol estimular el món de la cultura popular. L'hem de presentar al Parlament perquè les entitats puguin participar en la seva formulació. S'estructurarà en un catàleg de festes populars, festes nacionals i festes patrimonials.

—Es farà la Festcat, l'Escola Catalana de la Festa, l'any que ve?

—Sí, però amb una modificació. La Festcat, que està consolidada, serà la culminació d'un procés de dinamització de tot el territori amb tallers i cursos durant tot l'any que implicaran les entitats, els ajuntaments, les escoles. La Festcat serà l'escola de cultura popular de tot el país i la farem entre tots.

—També heu fet canvis en la Fira de Manresa?

—El que volem fer és obrir-la cap a l'Europa més meridional. Aquest és el treball que farem aquests pròxims anys: incorporar grups de tot el Mediterrani.

—I pel que fa a l'Aula de Música?

—És possible que el curs que ve el CAT es presenti com a gestor dels centres que estan distribuïts en el territori. En aquests moments estem en un procés de consultes i diàleg per normalitzar l'ensenyament de les arts. El Conservatori Superior de Música de Catalunya, per exemple, probablement inclourà quatre ins-

Fotografia: Flash Muñoz

«El pressupost del Centre ha crescut un 65% l'any 2004 i encara augmentarà el 2005»

truments més de música tradicional en els cicles superior.

—Doneu subvencions a entitats culturals d'immigrants?

—Aquest any encara no hi ha hagut cap sol·licitud formal. El que tenim són relacions. La problemàtica que ataquen més directament les entitats que tenen a veure amb sectors de la immigració recent són problemàtiques legals, laboral, d'habitatge. Però ja s'han començat a percebre manifestacions d'aquestes cultures al carrer. Tenim l'anunci de la celebració del

L'energia de Ferran Bello flueix a través d'un discurs imparable, en què va desgranant les accions que vol portar a terme amb el seu equip de treball i la participació de la societat civil. Es mostra optimista, segur de la bondat de les seves propostes, i fa cada setmana centenars i centenars de quilòmetres de punta a punta de Catalunya per parlar amb la gent, per explicar els seus plans i també per conèixer a fons el territori i totes les manifestacions culturals que s'hi generen. Perquè si li agrada molt parlar, encara li agrada més l'acció. La seva meta: donar suport a totes les manifestacions de cultura popular i tradicional que facin tots els ciutadans de Catalunya, fent abstracció del seu origen, afavorir la cohesió social, fomentar les sinergies i incentivar la democràcia participativa. "La societat no es pot adormir."

dia xinès a Santa Susanna pels ciutadans xinesos de Catalunya. Això està a punt d'esclatar. Estem oberts.

—Amb quins criteris?

—Nosaltres volem tractar totes les manifestacions de cultura popular que facin els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I els ciutadans de Catalunya són tots aquests que viuen i treballen a Catalunya. No ha de passar el que va passar en els anys seixanta i setanta, en què persones que als seus llocs d'origen mai havien treballat en àmbits de manifestacions de cultura popular aquí ho van fer anant a parar a les seves arrels perquè la nostra societat no oferia la possibilitat d'acostar-se a les nostres manifestacions. Aleshores hi havia una dictadura, però ara estem en democràcia, i això no pot tornar a passar. Però hem de donar resposta a tots els problemes de caràcter legal, laboral, d'habitatge, d'integració social, etc. Si no donem respostes socials, i hi haurà marginalitat, i també marginalitat cultural.

Lluïsa Celades

■ Pubilla Cases, L'Hospitalet

Club d'Esplai Pubilla Cases Can Vidalet

25 anys fent barri

El passat 12 de novembre, a la Farga de l'Hospitalet de Llobregat, més de 300 persones van assistir al sopar de celebració de l'aniversari del Club d'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet. Joves, pares, monitors, col·laboradors, amics i representants de les administracions van compartir un acte emotiu, ple de records i de satisfacció pels resultats obtinguts durant vint-i-cinc anys d'esplai.

Al sopar també hi eren la Gregòria Ochoa i l'Eusebio Fernández, dues persones molt estimades al barri, conegudes per les seves lluites veïnals i per haver fet sorgir del no res un moviment que avui ja ha fet vint-i-cinc anys: el Club d'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet, un centre arrelat al barri i que ha anat creixent d'una manera constant sense renunciar als objectius que el van fer néixer l'any 1979.

El 1979 Pubilla Cases, un barri al nord de l'Hospitalet, pràcticament no disposava de serveis de cap mena i les condicions de vida hi eren força precàries. La Gregòria i l'Eusebio, que havien vingut feia anys del camp de Palència, van iniciar els primers passos de l'esplai amb l'ajuda d'altres pares organitzant algunes activitats al carrer. Un any abans s'havia aprovat la Constitució, a l'abril hi havia hagut les primeres eleccions municipals i l'any següent s'havien de convocar les eleccions autonòmiques.

Vint-i-cinc anys més tard, amb la democràcia ja consolidada, el Club d'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet disposa d'uns equipaments de 1.800 m² a la plaça de la Bòbila de l'Hospitalet, a tocar del barri de Can Vidalet d'Esplugues, té mil socis i cada dia centenars d'infants i joves participen a les seves activitats. Dels primers jocs al carrer de la Gregòria i l'Eusebio, s'ha passat a l'esplai diari, els ca-

sals d'estiu, els camps de treball, les colònies, les excursions, la ludoteca, els intercanvis internacionals, el grup de diables, la celebració de totes les festes tradicionals i una infinitat de propostes educatives durant tot l'any.

Més de 10.000 infants i joves i les seves famílies han gaudit de tota la feina feta per l'esplai des del 1979, primer amb el nom d'Esplai Arco Iris, i després amb el de Club d'Esplai Pubilla Cases (1985), al qual el 1996 es va afegir el nom de Can Vidalet. L'educació dels infants i joves, la participació dels veïns i la dinamització en tots els sentits del teixit social del barri han estat sempre les finalitats d'aquest esplai, que amb els anys s'ha transformat en un centre d'educació en el lleure de referència a tot Catalunya.

Aquesta feina ha estat possible en molt bona part per la gran qualitat humana i professional dels prop de 500 monitors que han passat per l'esplai fins ara. L'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet ha estat per a tots ells una veritable escola en educació en el lleure i en valors.

És, en definitiva, la força de la Gregòria i l'Eusebio, dels pares que van creure en el projecte, dels educadors, els voluntaris i els monitors que han donat el millor d'ells mateixos, i dels infants i els joves que han donat vida a l'esplai, el que ha portat aquest centre a créixer sense aturador, a adaptar-se continuament a les noves necessitats i demandes del seu entorn i a cercar en tot moment noves activitats, propostes i iniciatives per millorar la seva tasca. És el que va impulsar l'Esplai Pubilla Cases a fundar l'any 1984, amb altres entitats, el Movibaix, una federació d'entitats del lleure del Baix Llobregat, o l'any 1997 a crear el grup Indi, format actualment per 70 persones adultes amb discapacitats psíquiques.

A banda dels nombrosos actes convocats per l'entitat per celebrar el seu aniversari, entre els quals la presentació d'una exposició, s'ha publicat també el llibre *25 anys fent camí*, un testimoni humà i entranyable sobre una moviment d'esplai emblemàtic. 🌍

una
colla
més

el grup Indi

En l'ideari del Club d'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet hi té un lloc destacat el treball per la integració. El 1997 l'Esplai va fer un pas més en aquest sentit i va iniciar un programa d'atenció en el lleure adreçat a persones adultes amb discapacitat psíquica. Els membres de l'Esplai coneixien l'experiència del Club Infantil i Juvenil de Bellvitge amb el Grup Geppis, i després de formar un equip per liderar aquest projecte, van iniciar aquesta nova experiència els dissabtes al matí amb el grup Indi, format per 13 persones discapacitades. Els primers mesos de l'any van anar tan bé que el curs següent el Club d'Esplai va oferir un taller de cuina i les primeres colònies a Sau. Les activitats van anar creixent en nombre i en diversitat fins que l'any 2000 el centre va entrar en contacte amb l'Associació ALPI de Can Serra, que els va proposar fer el monitoratge de les activitats esportives que gestionen: petanca, futbol sala i natació. Es va iniciar així una línia de col·laboració per integrar més persones i, a la vegada, oferir un major ventall d'alternatives de lleure.

Actualment més de 70 nois i noies participen a nou activitats diferents cada setmana. Fan excursions, sortides culturals, colònies i participen en la dinàmica general de l'entitat amb les activitats col·lectives com si fossin una colla més.

Pubilla Cases, L'Hospitalet

Els caps de setmana de gener a juny de l'any 1985 van ser memorables per centenars de persones, monitors, joves i famílies de l'Hospitalet. Tot just a finals del 1984 el Club Pubilla Cases, el Club Sanfeliu Infantil i Juvenil i el Centre d'Esplai Collblanc-Torrassa, van adquirir una antiga masia a Vilanova de Sau. La intenció era transformar-la en casa de colònies. I així es va fer. Centenars de persones van participar en les feines de neteja i reforma de la masia que estava en un estat ruïnós, i el mateix juliol el Club d'Esplai Pubilla Casas hi va poder organitzar les primeres colònies.

Alguns anys després, la gestió de la casa de colònia va ser assumida per l'Associació Catalana de Cases de Colònies i la propietat va passar a mans de la Fundació Catalana de l'Esplai l'any 1996.

Avui aquella masia en ruïna és una instal·lació totalment reformada i condicionada on es desenvolupen programes d'educació ambiental per a escoles, esplais associacions i famílies.

testimonis

Dori Arias

mare de dos fills

L'Esplai és una petita gran família. Per a mi ha estat un lloc molt especial per les activitats i a nivell personal, per la coneixença d'amics i per la relació amb els monitors.

M'ha unit una mica més a la meva família, m'ha permès compartir amb els meus fills coses molt essencials. També amb aquelles meravelloses classes de ball, que eren més una relació de grup que no un lloc on aprendre a ballar.

La relació nen-monitor és molt especial i maca. Jo ho he viscut amb el meu fill i la meva filla, que hi anaven des de ben petits. Els va ajudar a saber relacionar-se, a compartir, a créixer..., i ara la meva filla és monitora.

Crec que tots hem posat un granet de sorra de la manera que sigui. Vull destacar el treball i l'esforç que està fent i que ha fet aquesta gent per un projecte com l'Esplai.

Conrad Giménez
exmonitor

L'Esplai de Pubilla ha estat una de les experiències personals i professionals més importants de la meua vida. Amb 20 anys, hi vaig descobrir per primera vegada un grup de persones que treballaven per millorar el meu barri tot pensant en un món millor. Vaig trobar la meua parella, amics i amigues que encara conservo i estimo i vaig aprendre que educar és planificar, comprendre, estimar, tolerar...

L'Esplai va ser, també per a mi, la primera experiència laboral, el primer contacte amb nois i noies, la primera vegada que participava en un projecte col·lectiu... Poques vegades he treballat amb un equip de persones tan cohesionat i amb uns objectius a llarg termini tan clars. Força anys després veig que moltes d'aquestes fites s'han assolit i m'emocio en pensar que jo hi vaig participar.

Argeni Jiménez

soci del grup Nusa-khan
(11 anys)

Sóc l'Argeni del grup Alnitac. Ara seré Nusa-khan i vinc a l'Esplai des de fa dos anys. A l'Esplai he fet molts amics i he pogut jugar a tot. Recordo molt les excursions que he fet. M'agrada molt anar a la muntanya. He de reconèixer que sóc una mica entremaliat i tinc més d'una aventura per explicar. Una vegada, amb els meus companys de les colònies d'estiu, vam anar als estenedors, i vam agafar la roba que no era nostra. Després la vam amagar als lavabos. També recordo que una nit amb el meu amic Leo i el Jose Luis (el meu monitor) vam sortir a buscar un gripau que hi havia al costat de la casa de colònies. Després el vam ficar a sota del llit de l'Òscar, que també és monitor, je, je... I què va passar amb el gripau? Doncs que es va pixar a sobre nostre... Després el vam deixar al seu lloc.

Xiomara Lozano

sòcia del grup de joves
(14 anys)

Per a mi, l'Esplai és part de la meua vida. Sense l'Esplai no seria qui sóc, sense els meus monitors, sense els meus companys, la Xiomara no seria qui és ara.

Penso que l'Esplai ha sigut i serà sempre un pas a la meua vida, que mai oblidaré: el primer dia, la primera excursió, els primers campanyaments. També crec que l'Esplai és un mètode per desconnectar després d'estudiar i relaxar-se una estona amb els amics fent activitats i passant-s'ho bé.

A mi, una de les coses que més m'ha agradat de l'esplai és el canvi que fas quan passes d'una secció a l'altra. Coneixes gent nova, les coses que fas són diferents, i vas aprenent quines són les coses que realment tenen importància a la vida. I sobretot, el més bonic de l'esplai és que els amics que fas, els tindràs per tota la vida.

el somni de Shirine

Zaida, Mohamed, Antonia, Hassan, Rashida, Ismael, Gus i Abel. Així es diuen els joves actors de l'obra estrenada el passat 19 de novembre al CCCB (Centre de Cultura Contemporània de Barcelona), *El somni de Shirine*. Aquesta obra, una creació col·lectiva dirigida per Jordi Forcadas i Anna Caubet, fundadors i membres de l'entitat Forn de Teatre Pa'tothom, és el resultat de mesos de treball amb joves del Raval de Barcelona que han decidit pujar a l'escenari per expressar algunes de les coses que els preocupa —la incomprensió, la solitud, el futur...—, i també els seus somnis i les seves expectatives.

El somni de Shirine parla de les barreres que ens aïllen del nostre entorn i ens separen els uns dels altres. Unes barreres que sovint es fan evidents al Raval, on viuen els joves actors d'aquesta obra original, i que només l'intercanvi i el coneixement poden enderrocar.

L'obra s'ha treballat durant mesos en les sessions de teatre social que organitza el Forn de Teatre Pa'tothom des que va iniciar les seves activitats el 2000. La filosofia d'aquesta entitat és fer baixar el teatre al carrer, alimentar-lo del que hi passa i enriquir-lo amb la veu de la gent que hi transita, és a dir, acostar el teatre a la realitat social de l'entorn. Als carrers del Raval, hi passen moltes coses, hi viuen gent de moltes cultures diferents, i la vida s'hi presenta en les seves múltiples facetes, amb els seus conflictes i les seves bones experiències. *El Somni de Shirine* és, realment, una d'aquestes bones experiències.

Donar veu a Zaida, Mohamed, Antonia, Hassan, Rashida, Ismael, Gus i Abel, mostrar-nos la seva creativitat, fer-nos conèixer les seves vivències, les seves lluites i les seves esperances a través del llenguatge teatral, un llenguatge universal, és el gran mèrit de l'importantíssim treball que està fent la gent del Forn de Teatre Pa'tothom, un treball creatiu, original i que va més enllà del teatre com a mer producte cultural.

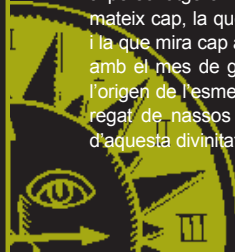
Forn de Teatre Pa'tothom
Tel.: 93 442 92 82
www.patothom.org

Forn de Teatre Pa'tothom

l'home dels nassos

El dia 31 de desembre, darrer dia de l'any, és la festivitat de Sant Silvestre. És un dia ple de màgia, de misteri, d'encanteri i, a més, surten personatges ben curiosos. N'és un d'aquests l'Home dels Nassos, un personatge fantàstic i monstruós; els grans tenen el costum d'explicar a la mainada que aquest personatge extravagant té tants nassos com dies l'any. Els infants no pensen que a l'any només li queda un dia, i es dediquen a buscar per tot arreu un home amb 365 nassos repartits per tota la cara. Ens explica la llegenda que l'Home dels Nassos arriba a Barcelona per la via marítima al punt del migdia i després es passeja per la zona de Pla de Palau i el Moll de la Fusta, on damunt d'una estrada fa una gran mocada i embruta més d'una dotzena de llençols. Segons Joan Amades, l'Home dels Nassos sembla ser una degeneració d'un personatge mític que simbolitzava l'any, que havia estat representat per un arbre, l'Arbre dels Nassos, a la soca del qual viu l'Home dels Nassos, que aquest dia es vesteix de fulles de dotze arbres diferents i de quatre colors i es dirigeix cap a Catalunya. D'altra banda, la representació del déu romà Janus, com a personatge amb dues cares en un mateix cap, la que mira cap al passat i la que mira cap a l'any que comença amb el mes de gener, fa pensar que l'origen de l'esmentat personatge carregat de nassos pot ser una variant d'aquesta divinitat.

tradi·accions

montse fran

No tots els homes poden ser il·lustres; però tots poden ser bons

Confuci

Potser Confuci tenia raó, però deixeu-me que li porti una mica la contrària. ¿Què s'entén per "ser il·lustre"? Potser avui en dia aquesta paraula es fa servir amb molta facilitat... Quan Confuci es refereix a "il·lustre", ¿vol dir home savi, lluitador...?

"Tots els homes poden ser bons". En aquesta època en què ens toca viure, la societat està immersa en moltes lluites internes i ex-

ternes que afecten la persona mateixa. La lluita per la pròpia subsistència fa que la persona no s'aturi a pensar-s'ho massa ni a estimar-se a si mateix. Això sens dubte repercuteix en els altres.

"Ser persona és fer-se persona." Demano disculpes per fer una anàlisi massa profunda de la frase de Confuci. També podria ser que no l'hagués entès bé...

lluïsa celades

Notícies

**INCLOU,
GAIS I LESBIANES
EN L'EDUCACIÓ,**

firma un conveni amb esplac, acció escolta de catalunya i el moviment laic progressista

Una bona notícia per al món de l'esplai: l'associació Inclou, Gais i Lesbianes en l'Educació, i Esplac, Acció Escolta de Catalunya i el Moviment Laic i Progressista van firmar el passat mes de juny un conveni de col·laboració per educar d'una manera no discriminatòria en els centres d'esplai i els agrupaments escoltes. Aquest conveni permetrà introduir propostes educatives destinades a aportar informació sobre l'homosexualitat, afavorir l'acceptació de les diverses orientacions sexuals i, per tant, fomentar el respecte a la diferència en els centres d'educació en el lleure.

Inclou treballa la diversitat afectiva i sexual en l'àmbit educatiu des del 2002. El seu objectiu és fomentar un entorn educatiu adequat per als infants i adolescents homosexuals i dotar els educadors de recursos i eines per afrontar els problemes de rebuig o discriminació que una orientació sexual diferent encara provoca en la comunitat educativa.

Inclou. C. Finlàndia, 45. Barcelona 080015
info@inclou.org - www.inclou.org

**XAVIER PEDRÓS,
PRESIDENT
DE LA FUNDACIÓ
MARIANAO,
premiat per la seva
feina cívica**

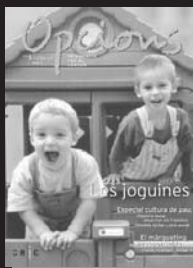

La Fundació Carulla, una entitat que treballa des de l'any 1973 per promoure la llengua, la cultura i els valors de la societat catalana, ha atorgat a Xavier Pedrós, veí de Sant Boi de Llobregat i president de la Fundació Marianao de la mateixa població, un dels sis premis d'Actuació Cívica que atorga cada any a una persona que destaca per la seva tasca cívica. El premi està dotat amb 5.000 € i Xavier Pedrós n'ha fet donació a la Fundació Marianao per donar suport als projectes socials i educatius que desenvolupa aquesta institució.

Aquest premi és el segon que rep Xavier Pedrós, voluntari incansable, després del premi del Voluntari Social atorgat l'any 2000 pel Ministeri de Treball i d'Assumptes Socials.

paraules paraules paraules

Secció elaborada per la
Fundació Pere Tarrés

Opcions. Informació per al consum responsable

Publicació del Centre de Recerca i Informació en Consum (CRIC)

En quines condicions laborals treballen les persones que fan determinats productes que comprem? Com afecten el medi ambient els processos de producció d'aquests productes? A quina empresa arriben els nostres diners quan

comprem una determinada marca? D'on provenen els ingredients que s'han utilitzat per elaborar un determinat producte alimentari? La revista *Opcions* va sorgir el gener del 2002 amb l'objectiu de donar resposta a preguntes similars a aquestes i promoure un consum responsable.

A més del reportatge principal sobre un producte concret, aquesta publicació proposa diverses seccions d'opinió, articles de formació i elements de reflexió sobre el sistema de producció i de consum. La revista és bimensual i es publica en català i castellà.

La volta al món en 25 cançons

Autor: Toni Giménez
Il·lustracions: Pep Brocal
Editorial: La Galera

Amb aquest llibre-cançoner, Toni Giménez ens convida a fer un viatge musical pel món a través de vint-i-cinc cançons que posen de manifest la diversitat cultural dels cinc continents. N'hi ha moltes que són ben conegudes, perquè tothom les reconeix i les puguí cantar, però també n'hi ha de noves que amplien el repertori.

El llibre ofereix totes les lletres de les cançons acompanyades de les seves respectives partitures. A més, inclou també un CD amb les vint-i-cinc cançons interpretades i enregistrades pel mateix Toni Giménez, una eina que pot anar molt bé a l'hora d'ensenyar-les als nois i noies.

Sens dubte, es tracta d'un bon suport educatiu per als educadors, ja que les cançons són un recurs didàctic excel·lent i, en aquest cas, una mirada a les cultures i maneres de viure la vida i el món.

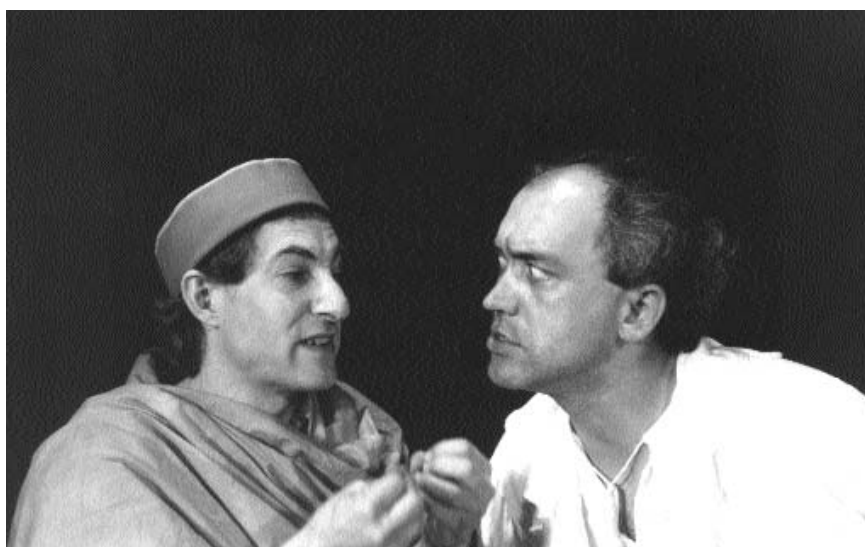
Subjectivitat, dissidència i dis-k@pacitat

Autor: Jordi Planella
Editorial: Editorial Claret
Col·lecció: "Animació sociocultural"

Des dels inicis dels anys noranta els treballs d'investigació sobre la discapacitat fets a Anglaterra des d'una visió no estrictament clínica sinó també antropològica, sociològica o política, han permès fer una lectura diferent de la discapacitat. L'autor del llibre utilitza aquests treballs, la seva experiència professional i el que es coneix com *epistemologia implicativa*, per aportar nous elements per interpretar i acompanyar les persones amb discapacitat. Aquest llibre s'adreça fonamentalment a educadors i treballadors socials, i també a pedagogs, mestres d'educació especial, psicòlegs i metges.

és la pera...

—Vau estrenar la vostra primera obra, *Rucs*, a Tàrrrega el 1992. Quin record en tens?

—Va ser màgic... Veia que la gent reia i reia... Hi eren el Toni Albà i el Sergi López, que aleshores també estrenava. Recordo que quan vam acabar el Sergi ens va dir: "Tios, aquí us sortirà molta feina. Fareu 200 bolos, malparits!" I mira, ara estem a prop de les 600 representacions.

—Vau aparèixer com un bolet. D'on veníeu?

—El Pere i jo érem actors amateur des de feia cinc anys i vam decidir assistir a un curs d'estiu de pallsos al Timbal, amb Bertie Tobias, que després ens va convidar —pagant, s'entén— a la seva escola. Un dia hi va venir el Toni Albà. Buscava gent per la seva companyia, perquè el Sergi López marxava a París. Ens va agafar a tots dos i va ser quan vam deixar les nostres feines per dedicar-nos al teatre. Després de treballar amb el Toni Albà, vam fer col·laboracions amb la Cubana, el Pere va treballar amb els Aquilinnus... Però estàvem bastant desesperats, perquè les coses no acabaven de sortir com volíem, i vam decidir muntar la nostra companyia. Com que no estàvem molt "boyantes" de diners, ens vam decantar per fer una obra per al públic infantil, que en

aquell moment requeria menys infraestructura i menys diners. I vam pensar: si no funciona, ho haurem de deixar. Era la nostra última oportunitat.

—Després de l'èxit, no us va venir ganes de passar al teatre per a adults?

—És una pregunta que ens fan sovint, però ens hi trobem molt bé en el teatre familiar. Durant aquests anys ens hem anat fent un nom i coneixem el mercat. Que les compensacions econòmiques i artístiques i el reconeixement no són el que voldríem? Sí, perquè es considera el teatre familiar com un teatre de segona categoria; però, bé, també hem anat a llocs i a teatre on mai no hauríem anat amb obres per a adults... A més, seria començar de zero,

«En Toni Albà sempre ens ha ajudat. Per a ell, tant val el teatre per a adults com el teatre per a infants»

Qualsevol grup donaria el que fos, sobre tot si comença, perquè li passés el que els va passar als de la Pera Llimonera. D'un dia per l'altra, Pere Romagosa i Pere Casanovas, actors amateurs, es van veure catapultats per tots els escenaris del país amb una obra que encara ara, dotze anys després, és el paradigma de comèdia ben feta per a tots els públics: *Rucs*. Aquest espectacle, dirigit per Toni Albà, amic i mentor del grup, era l'última oportunitat que es concedien després d'haver intentat durant un temps trobar el seu lloc en el món teatral. Des d'aquesta primera aventura, la Pera Llimonera ha mantingut l'alt nivell dels seus inicis i ha fet dos espectacles més, l'últim dels quals, *Grim, Grim o la Blancallop i els tres porquets*, dirigit per Toni Albà, es va estrenar fa poc. Pere Romagosa ens ho explica.

i francament, fa una mica de mandra. Però bé, no se sap mai.

—Com neixen els vostres espectacles?

—Els muntem tots tres, en Toni, en Pere i jo. A *Rucs*, vam partir d'un guió molt senzill, vam improvisar sobre la marxa i després vam escriure el text. Amb els altres espectacles, ha estat al revés: primer hem escrit l'obra i després l'hem posada en escena.

—Sempre us han fet força cas els crítics...

—La crítica és un dels aspectes més difícils del teatre infantil. Anys enrere ens feien més cas. Hi havia gent com Joaquim Vilà i Folch, que tant anava a veure Dagoll Dagom com companyies com la nostra. Però ara no hi ha ningú que faci el que feia ell. I això planteja un problema. Quan vas a veure una obra de teatre per a adults, saps el que vas a veure. Has llegit crítiques o notícies. Un pare que va a veure teatre familiar, no sap què va a veure, perquè a la premsa no hi troba cap referència.

—És per resoldre aquest tipus de problemes que esteu associats al TTP (Teatre Tots els Públic), una entitat que agrupa les companyies de teatre familiar?

—Sí. Pretenem aconseguir unes millors condicions per treballar i més atenció per part de les administracions i de la premsa. Demanem sobretot una mica més de respecte per al nos-

tre espectador. El tracte que rebem nosaltres és conseqüència de la consideració en què es té el públic infantil, un públic de segona categoria. Sempre es diu que el nen serà l'espectador adult de demà. Però, ja hi va al teatre, i el que cal és que pugui veure ara mateix les obres en les millors condicions...

—Actueu força a tot l'Estat.

S'entén el vostre sentit de l'humor?

—L'humor català és diferent, però jo crec que els agrada, potser més que el seu a nosaltres.

—Els diàlegs són molt sucosos...

—Són una mica absurds. Diem moltes coses...

—Feu moltes referències crítiques

a l'actualitat...

—És una mica el nostre secret. Nosaltres, de pedagògics, no en som gaire, en el sentit que no ensenyem llenguatge, ni matemàtiques, ni els dinosaures... Fem teatre i procurem que la gent s'ho passi bé. Però crec que ens les nostres obres també es poden aprendre moltes coses.

—Dieu el mateix aquí que a la resta de l'Estat?

—Critiquem el poder, sigui quin sigui. Només una vegada ens vam trobar amb un problema en un poble a prop de Madrid. A l'escenografia portàvem un cartell de "No a la guerra", força després de tot el moviment que hi va haver contra el conflicte a l'Iraq. Uns polítics havien de lliurar uns premis i la programadora ens va demanar de retirar-lo perquè els podia fer sentit incòmode i ferir la sensibilitat de certa gent.

—Els vostres espectacles es basen sobretot en el treball d'actor i en el llenguatge.

És un mèrit captar l'atenció dels infants en l'era de la imatge i els efectes especials?

—Com diu en Toni, a banda que la història ha de ser interessant, l'important és com s'explica. Quan vam demanar a l'Alfred Casas de fer l'escenografia de *Grim, Grim*, ens va dir que no necessitàvem gaire cosa, perquè el que era divertit era el que fèiem nosaltres. En el teatre familiar s'han de portar muntatges que tant puguin omplir un gran escenari com cabre en un de petit. *Rucs* era molt senzill en aquest aspecte, i ens ha permès actuar a tot arreu. Amb *Llorenç de l'Àvia* vam voler fer una escenografia més guarnida, com un regal ben embolicat. Però crec que els nostres espectacles, els podríem fer sense res. Però també és cert que al nen li agrada veure coses, de la mateixa manera que li agrada que hi hagi molts personatges.

—Quins van ser els vostres referents quan vam començar?

—En aquella època estàvem bastants desesperats i no en teníem gaires, de referents, si no és

blancallop o els tres porquets?

alguna cosa més que una simple comèdia

Un dels actors vol representar la història de Blancaneus. L'altre insisteix a oferir "Els tres porquets"... Al final, el que representen els actors de la Pera Llimonera és una comèdia divertidíssima, amb un ritme trepidant, on els contes clàssics es fusionen, es barregen, s'emulsionen i es fonen fins a transformar-se en un conte original, "Grim, Grim o la Blancallop i els tres porquets". Però l'obra també és alguna cosa més: és un toc d'atenció adreçat als professionals del teatre familiar.

Feia cinc anys que la Pera Llimonera no estrenava res. Una ullada a les agendes de teatre infantil els va donar finalment una idea. Moltes de les obres que s'estrenaven en aquell moment es basaven en contes clàssics de la rondallística tradicional: "Blancaneus", "La Ventafores", "Els tres porquets"... Segons Pere Romagosa, aquest recurs a les adaptacions de contes tradicionals podria ser un símptoma que el món del teatre infantil pateix una crisi de creativitat i confirma el fet que les produccions teatrals s'adrecen cada vegada més a un públic més jove. Molts grups pensen que en aquests moments s'està perdent el públic de 9 a 14 anys, després d'haver perdut ja el públic adolescent. *Grim, Grim o Blancallop i els tres porquets* constitueix doncs un toc d'atenció, simpàtic i ocurrent, davant d'aquesta situació i ofereix una paròdia en el més pur estil de Pere Llimonera, amb la utilització intel·ligent de les tècniques teatrals, de la màscara, del pallasso i del bufó, i una gran qualitat interpretativa, a la qual ja ens tenen acostumats aquests dos magnífics pallassos teatrals.

els Colomabaioni, els pallassos per antonomàsia. Vam improvisar totalment. El que sí teníem clar és que volíem fer un pallasso teatral, és a dir, sense el nas vermell.

—Toni Albà ha estat el director de totes les vostres obres. Què us aporta?

—El Toni és un gran creador, aporta una gran quantitat d'idees. És el que té l'última paraula i el que arrisca més, i normalment ho encerta. El Toni sempre ens ha ajudat, encara que surti a la tele. Això és molt d'agradir. Per a ell, tan val l'espectacle per a adults com l'espectacle per als infants.

—Creieu que hi ha prou plataformes per difondre les vostres propostes?

—Crec que és un dels punts on hi més mancances. Les fires com la de Xarxa a Igualada o de Rialles a Cerdanyola haurien d'oferir unes condicions més adequades i haurien de tenir una repercussió més important. S'acaba de fer el festival de Rialles i jo, als diaris, no hi he vist cap referència. D'altra banda a Barcelona hi falten sales públiques de teatre infantil. *Llorenç de l'Àvia* s'ha vist a tot Espanya. Aquí, no, perquè no hi ha cap sala que reuneixi les condicions per la nostra escenografia. Al Teatre Nacional, al Lliure, no s'està fent teatre per a infants.

—Vau guanyar l'any 2002 el Nas d'Or del Festival de Pallassos de Cornellà. Hi hauria d'haver més premis?

—No sóc gaire amant dels premis, però serien una bona eina per promocionar el teatre familiar. No tan sols hi hauria d'haver premis a la millor obra, sinó al millor director, al millor guió, al millor actor, tot i que malauradament el nivell dels actors de teatre familiar no és tan bo com el del teatre per a adults. Les companyies s'haurien de poder consolidar per poder accedir a una certa especialització, com en el teatre per a adults, on els actors es dediquen a actuar, els directors a dirigir, els escenògrafs a muntar l'escenografia. En aquest sentit hauríem de poder apropar la indústria que hi ha al darrere del teatre per a adults.

—Finalment, la pregunta que hauria hagut d'encapçalar aquesta entrevista: per què Pera Llimonera?

—Perquè tots dos ens diem Pere, perquè La Repera era massa pretensions... Penso que Pera Llimonera és un nom divertit, com el que pretenem fer nosaltres: divertir la gent i passar una bona estona. 🌐

Lluïsa Armengol i Eloïsa Trujillo

anem a veure...

M arcel gros

Gènere: pallaso

Públic: familiar

Argument: En Marcel es presenta a l'escenari sol i comparteix amb el públic les seves dèries, els seus jocs, el seu univers...

Marcel Gros és un pallaso genial, tranquil, irònic, tendre, provocador, poètic... Dit això, podríem deixar-ho aquí. Però ens deixariem encara alguna de les característiques més importants d'aquest gran, gros, enorme, incommensurable pallaso. La seva mirada, que troba en el seu ego un objecte inesgotable d'inspiració i en la vida una font inexhaustible d'observació; aquesta mirada, alguna cosa deu tenir que és capaç d'oferir-nos un univers tan ric com el que ens mostra en les seves obres. Marcel Gros ho ha dit alguna vegada: un pallaso és com un filòsof, no té cap resposta però s'ho pregunta tot, com també ho fan els nens. Aquesta mirada de filòsof i de nen, sensible, essencial i divertida, deu ser la que ens sedueix tan. Una mirada senzilla i irònica amb què Marcel Gros ens fa riure, somriure i somniar com pocs artistes ho saben fer.

marcel sol

in situ

Boni

Gènere: circ

Públic: familiar

Argument: L'espectacle ens presenta les peripècies d'un personatge que, tot i la gran habilitat de què fa mostra en la manipulació d'objectes i d'estris amb rodes, no abandona la idea que el que realment li agradaria ser, és una estrella de la música...

In situ és el primer espectacle de Boni en solitari. S'ha fet esperar quatre anys, des que el 2000 Jordi Juanet i Ramon Muñoz van decidir dissoldre el grup Boni & Caroli i van optar per continuar la seva carrera artística cada u per la seva banda. Caroli ja ha presentat el seu espectacle *L'elixir de la vida*, del qual ja vam parlar en aquesta secció, i ara li toca el torn a Boni. Però l'espera no ha estat en va! *In situ* és un espectacle senzillament... *boni-ssim!* Un espectacle rodó com les rodes dels seus monocicles, hàbil com els seus extraordinaris malabarismes. Jordi Juanet es revela a *In situ* com el gran mestre que és, tant en el domini de les tècniques que van fer famós el grup Boni & Caroli i li va valer molts reconeixements internacionals, com en el seu domini de l'escenari i la seva capacitat d'involucrar el públic en el joc artístic que proposa. Cal ressaltar també la gràcia de les intervencions de Ramiro Vergaz, un ajudant servicial i intempestiu, la direcció artística de Marceline Kahn i la direcció musical de Pep Pascual. A banda de la magnífica estona que ens fa passar, Boni ens dóna l'oportunitat d'experimentar uns sentiments que sempre fan sentir molt bé: l'admiració i l'agraïment. L'admiració cap a un veritable mestre i l'agraïment per haver-nos regalat una hora plena d'art i d'humor.

Gènere: màgia

Públic: familiar

Argument: Sushi, l'únic peix mag del món que és capaç d'endevinar cartes; Cinto, l'ànec que es teletransporta; un nen del públic que vola; una caixa d'espases portada directament de l'Índia; coses que apareixen del no-res... Això i més és el que ens presenta Mag Lari en el seu nou espectacle, *Millennium*...

Mag Lari és a hores d'ara el mag més admirat de l'escena catalana. L'espectacle *Millennium*, estrenat el maig del 2004 a Igualada i que s'ha vist ja a diverses ciutats i teatres de la geografia catalana, ha estat determinant per confirmar un talent ja inqüestionable, que fa deu anys que es va consolidant espectacle rere espectacle. D'una elegància sublim, amb un espectacular domini de l'escenari, una gran riquesa de recursos i un ritme constant que manté l'espectador obnubilat durant tota l'obra, després d'aquest espectacle excel·lent, dirigit magistralment per Enric Maggo, Mag Lari es pot comparar ja des d'ara als millors il·lusionistes de l'escena internacional.

Veure *Millennium* és de compliment obligatori!

millennium

sim salabim

Gènere: musical amb titelles i actors

Públic: familiar

Argument: La Sara i el Quim perden el tren que els ha de portar a ca la seva tia. Mentre esperen que n'arribi un altre, decideixen representar el conte *Hansel i Gretel*. Amb el que tenen a mà, construeixen els personatges...

Des del 1990, Lluís Petra ha creat nou espectacles. En tots hi destaca la voluntat d'utilitzar i

encaixar diverses arts escèniques: la màgia, la música, els titelles... A *Hansel i Gretel*, Lluís Petra ens proposa una obra molt ben feta, embolcallada en una llum tènue que ressalta l'escenografia i amb una música en directe del mateix Sim Salabim i tocada pels pianistes Xevi Compte i Javier Sanvicente, que dóna relleu a la narració. El públic assisteix en directe a la gènesi d'un conte, tractat d'una manera divertida i original, en què els titelles neixen davant dels nostres ulls a partir d'objectes que la Sara

(Pili Nieto) i el Quim (Lluís Petra) troben a la vella estació de tren: un pal d'escombra, una galleda, un paraigua, una bufanda de coloraines... I és que no cal gaires coses més que imaginació i ganes per crear un bon espectacle i fer-nos una mica més feliços. Amb *Hansel i Gretel*, Sim Salabim i Jordi Serra Ribugent, que dirigeix l'obra, ens convençen a tots, petits i grans, que això és així.

hansel i gretel

■ Notícies

XII biennial de joves creadors d'europa

S'obre la convocatòria per participar-hi

Del 22 d'abril al 2 de maig tindrà lloc a Nàpols la Biennial de Joves Creadors d'Europa i la Mediterrània. Reuneix cada dos anys un miler d'artistes de menys de 30 anys provinents de prop de seixanta ciutats del Mediterrani. La trobada dura 10 dies i és una oportunitat per presentar treballs en algunes de les set disciplines artístiques presents a la Biennial, compartir experiències i participar a concerts, exposicions, conferències i seminaris. La Biennial, que ha arribat a la seva 12a edició, pretén ser un lloc de creació contemporània de l'Europa del Sud i facilitar als joves creadors l'accés als circuits professionals i mediàtics.

A Barcelona s'ha obert el procés de selecció de propostes escèniques que representaran la ciutat. Per a més informació, escriu a bjcem@yahoo.es - www.bjcem.org

només per a curts

El Casal de Joves de Prosperitat de Barcelona organitza el II Festival Internacional de Curtmetratges de Temàtica Social, del 10 al 13 de març de 2005

Després de l'èxit de la primera edició, en què es van rebre 202 treballs de 32 països, el Festival Internacional de Curtmetratge de Nou Barris presenta en l'edició d'aquest any algunes novetats. El Festival durarà dos dies més, concedirà més guardons —5 premis i 3 mencions— i difondrà les obres premiades a diverses ciutats europees i sud-americanes a través del Festival Itinerant. Els curtmetratges seleccionats es podran veure gratuïtament al Casal de Joves de Prosperitat (Pl. Àngel Pestaña) i a l'Ateneu Popular 9 Barris del 10 al 13 de març.

www.soloparacortos.org

l'escola va de bolo

amb la Fundació Xarxa

"L'escola va de bolo" és un programa pilot que ofereix espectacles professionals de teatre, música i dansa als alumnes d'educació infantil, primària i secundària a les escoles de la comarca del Baix Llobregat. Aquest projecte està organitzat per la Fundació Xarxa amb la col·laboració del vostre ajuntament i del programa "Anem al teatre" de les àrees de Cultura i Educació de la Diputació de Barcelona.

Els objectius del programa són:

- Sensibilitzar la població infantil i juvenil envers les arts escèniques i totes les disciplines que les componen;
- Formar espectadors i crear nous públics del teatre, la música i la dansa;
- Donar suport a les políti-

ques educatives i culturals municipals;

- Contribuir a l'equilibri del territori quant a l'oferta cultural i artística per a la població infantil i juvenil.

La Fundació Xarxa vol que aquest projecte pilot per al Baix Llobregat esdevingui un mitjà útil per als mestres i una font d'alegria, informació i, al capdavall, coneixement per als alumnes. És per aquesta raó que els espectacles seleccionats són de qualitat, els aforaments limitats i els espais són els que millor garanteixen una bona percepció. I és també amb aquesta intenció que la Fundació Xarxa posarà a disposició de les escoles i mestres que ho sol·licitin, els serveis d'una comissió pedagògica per a tot allò que puguin menester abans, durant o després d'una funció.

Fundació Xarxa
C. Martín Díez, 7, 3r. Terrassa
Tel.: 93 733 27 32
www.xarxacat.es
escolavadebolo@xarxacat.es

20 anys mobilitzant el públic amb els seus excel·lents espectacles

teatre mòbil 20 anys!

Deu espectacles, 2.000 actuacions i 450.000 espectadors. Aquestes són algunes de les dades que Jordi Girabalt i Atilà Puig, dos dels fundadors de la companyia, i Marc Fonts, l'últim a incorporar-s'hi, poden esgrimir després de vint anys damunt dels escenaris. Teatre Mòbil és, efectivament, un dels grups amb la trajectòria més brillant del familiar català.

Formats a l'Institut del Teatre de Barcelona, a l'escola Jacques Lecoq de París i amb els Colombaioni a Roma, els actors de Teatre Mòbil ofereixen des de l'any 1984 uns espectacles adients per a tots els públics, plens d'un humor molt particular que es caracteritza per la seva intel·ligència i efectivitat, on barregen diverses tècniques com la del clown, el teatre o el circ i on es percep la influència del cinema còmic. Grans professionals com Jordi Vilar, Marcel Gros (cofundador del grup l'any 1984), Bertie Tobias, Àngel Alonso o Piti Español, han dirigit les seves obres, algunes de les quals s'han convertit en veritables "clàssics" del gènere. Actualment, el cartell que es penja als teatres que visita Teatre Mòbil és el de *Triplex*, estrenat el 2003 i que situa damunt dels escenaris el món de la construcció i de l'arquitectura. Vint anys després dels seus inicis, Teatre Mòbil té encara molts projectes, que tots els amants de l'espectacle familiar esperem assaborir ben aviat amb el mateix plaer de sempre.

■ Notícies

joves en escena

L'associació Artixoc busca grups de teatre formats per joves per participar en intercanvis internacionals

Si formeu part d'un grup de joves d'entre 15 i 25 anys, si teniu cor d'artista i us interessa el teatre, la música, la dansa, el circ, la pintura, si voleu viatjar i conèixer grups de gent com vosaltres per tot Europa, presenteu el vostre grup a Artixoc.

Artixoc és una entitat dedicada a la mobilitat juvenil europea. Està especialitzada en projectes artístics i organitza projectes juvenils que tracten temes de sensibilització social a través de l'art. En aquests moments du a terme una selecció de grups per participar en els projectes de l'estiu del 2005. Les activitats tenen el suport de la Unió Europea i l'Ajuntament de Barcelona. Els grups en situació desfavorida o amb discapacitats seran prioritaris en la selecció que du a terme l'entitat, que ha participat en nombroses trobades internacionals, entre les quals destaca el 7è Festival Intercultural de Mostar l'estiu del 2003.

Artixoc
C. Badal, 53, entl. 2a, Barcelona 08014
Tel.: 93 296 41 00
artixoc@menta.net
www.geocities.com/artixoc2003

ARTIXOC

Pep López, artista convidat a la Fira Internacional del Llibre de Guadalajara

Pep López, un dels productors de música i espectacles per a públic familiar més veterans de Catalunya, va ser invitat per l'Institut Ramon Llull a participar a la Fira Internacional del Llibre que va tenir lloc el desembre a Guadalajara, Mèxic. Pep López va ser escollit per representar Catalunya en la programació adreçada al públic familiar i va compartir escenari amb altres companyies mexicanes amb l'espectacle *Mantener fuera del alcance de los mayores*, que va representar amb la seva banda, formada per Josep Maria Cols, Pep Collell, Guillem Costa i Ricard Vallina. L'espectacle es va presentar en format de concert de participació i danses tradicionals.

Pep López va iniciar la seva carrera musical l'any 1975. Ha creat diverses formacions adreçades al públic familiar i ha rebut els premis ARC l'any 2002 i 2004 per la seva trajectòria i la producció del seu darrer espectacle, *Un llençol d'estels*. Precisament aquesta obra s'ha pogut veure a Mèxic en la seva versió en castellà, *Escrito en las estrellas*.

Pep López ha col·laborat amb una llarga llista de músics de diferents estils i nacionalitats, programes de televisió i revistes especialitzades. La seva discografia és plena de participacions especials que donen un valor afegit a les produccions. *Secrets d'un mentider* és el seu darrer disc, del qual acaba de presentar la segona edició.

Festival Internacional de Màgia de Badalona V Memorial Li-chang

Del 18 al 27 de febrer del 2005

Des de fa cinc anys aquest festival intenta fer arribar la màgia a tots els racons de la ciutat de Badalona. A través de tallers, concursos i actuacions en els diferents centres cívics i biblioteques de la ciutat; d'animacions màgiques en els mercats municipals; de festes als barris, i amb la participació de moltes entitats privades, que se sumen al festival per impregnar la ciutat de màgia.

Els actes centrals del Festival Internacional de Màgia de Badalona són les actuacions que es faran al Teatre Zorrilla. Començaran amb una obra de teatre, *Il·lusioistes*, de la dramaturga badalonina Lluïsa Cunillé i a càrrec de la Cia. Hongaresa de Teatre, que ens presenta la visió de tres germans dedicats al món de l'espectacle i els sentiments que l'il·lusioista té fora de l'escenari. Al llarg de l'obra, per descomptat, els protagonistes executen diverses rutines màgiques (divendres 18 de febrer a les 21.30 h).

Per al públic infantil i presentat per Xarxa el festival presenta aquest any l'espectacle *Millennium*, de Mag Lari. Sota la direcció tècnica d'Enric Magoo, Mag Lari ofereix una visió actual i refrescant de la màgia (diumenge 20 de febrer a les 12 h i a les 18 h).

Finalment, tindrà lloc la Gala Internacional de Màgia, el segell característic de tot festival de màgia i el cor del Memorial Li-Chang. Atès l'èxit dels darrers anys la gala es farà tres dies (divendres 25 i dissabte 26, a les 21.30 h, i diumenge 27 de febrer, a les 19 h). Hi participaran Brando i Silvana (Argentina), màgia argumentada; Lluís Pardo (Catalunya), mentalisme; Julius Frack (Alemanya), màgia general; Arkadio (Espanya), manipulació i coloms, i Jerome Murat (França), màgia teatral. El presentador d'aquesta magnífica gala serà Enric Magoo, que celebra el seu 25è aniversari professional, és el director del Festival Internacional de Màgia de Badalona i és profeta a casa seva.

parlem de teatre!

heu de saber que...

... que els grups catalans de teatre familiar estan molt actius i ens ofereixen en aquest últim trimestre de l'any unes quantes estrenes. És el cas de:

Marduix Teatre

Aquesta coneguda companyia que està a punt de fer trenta anys ha estrenat el passat 5 d'octubre un nou espectacle de titelles, basat en una novel·la de Joaquim Carbó, *Miquel sobre l'asfalt*. Es tracta d'una rondalla encadenada, en què en Miquel, gràcies als seus ídols, els personatges dels contes, aconsegueix finalment el que vol. Podeu veure l'espectacle a Barcelona el proper 9 de desembre a la biblioteca Joan Miró, el 14 a la biblioteca Francesc Candel (Zona Franca) o el 21 a la de Pla de Fornells (Roquetes).

Cia. Teia Moner

El proper 5 de novembre, a la VII Mediterrània, Fira d'Espectacles d'Arrel Tradicional, Teia Moner s'estrenarà en el món de l'il·lusió amb *Minimal Màgic*, un espectacle de màgia, objectes i titelles sense paraules adreçat especialment als adults. Es tracta d'una paròdia de la màgia, o d'una manera innovadora de fer màgia: escapisme, mentalisme, manipulació de grans aparells..., però tot a escala reduïda.

Galiot Teatre

Després d'*Animalets* i en el seu desè aniversari Galiot Teatre estrena un espectacle de gran format basat en el conte de Carlo Collodi, *Pinotxo*. L'obra està dividida en set grans escenografies d'una gran riquesa visual, construïdes, com ho són els titelles, artesanalment en el taller de la companyia. *Pinotxo* es pot veure a Vic a l'Orfeó Vigatà el 13 de novembre i el 20 de març serà als Lluïsos de Gràcia de Barcelona

Cia. La Closca

L'estany del Glopel és el nom de l'excel·lent proposta de la Cia. La Closca, un espectacle de titelles de guant sobre taula i titelles de tija. El Glopel és un capgròs que no es vol fer gran. Però un dia s'adona que l'estany on viu s'està buidant... Cal buscar una solució abans que no sigui massa tard.

Noè

Després de publicar a l'editorial Baula el llibre i el CD *Cada Festa una cançó*, ara en Noè ens invitarà a gaudir en directe de la versió en espectacle d'aquest treball. De fet són quatre espectacles els que ens proposa Noè, un per a cada estació, en una aposta, diu l'artista, per renovar musicalment el nostre cançonero. L'estrena, a Manresa, el 6 de novembre, al Med.

la capital dels pallassos

Cornellà de Llobregat acollirà del 19 al 28 de novembre prop de 40 companyies de tot el món en el 20è aniversari del Festival Internacional de Pallassos

La manifestació, considerada per la Unió Europea com una de les més importants del continent en el seu gènere, s'ha celebrat cada dos anys des del 1984 i reuneix una selecció internacional dels professionals més prestigiosos del món del clown. Els italians Colombaioni, Leo Bassi, el rus Slava Polunin, l'americà Bello Nock o el grup argentí Les Luthiers són algunes de les 225 companyies i artistes que han passat pel Festival en les 11 edicions fetes.

Aquests any seran prop de 40 companyies les que oferiran els seus espectacles, entre les quals destaquen Euroclowns, Leandre, Circ Raluy, Comic Trust (Rússia), The Shneedles (EU) o Michel Lauzières (Quebec).

www.festivaldepallassos.com

taller de nadal de teia moner

Teia Moner, creadora de titelles i d'espectacles de somni, titellera apassionada i una de les més expertes del país, ens proposa endinsar-nos en la tradició cristiana de la festa nadalenca construint titelles que representen alguns dels personatges i objectes típics d'aquesta data: un Pare Noel, un tió, un estel i un àngel. Es tracta d'una activitat de tres o quatre hores de durada, en què Teia Moner ens explica la història i el simbolisme d'aquests personatges i ens transmet el seu art amb la passió que acostuma a posar en tot el que fa. Per a més informació:

Tel.: 93 864 58 34 - www.teiamoner.com

delícies

Delícies, Narracions amb veu i saxo, és una proposta de l'Adelaïda i el Jordi Borell, fundadors del conegut Circ Perillós. Ben aviat podrem veure *Markes k marken*, una proposta per a adults i adolescents, formada per històries divertides que passen en una multinacional. *Delícies* també ens proposa *Dones sense por*, un recull de contes que aclareixen alguns misteris i després del qual ja no podem dir mai més coses com: "A les dones no hi ha qui us entengui". Tot amb so de saxo.

notes

noves

noè rivas

llegendes de girona

• **Jordi Tonietti**
Editat per ECB Records
Col·lecció: "Bolet Records"
Barcelona, 2003

Jordi Tonietti no necessita pas presentació: són molts anys de músic, d'animador i ara també de conductor i presentador de l'interessantíssim programa "Això és la pera", produït per Televisió Comtal per encàrrec de Comunicàlia i que s'emet en més d'una seixantena de televisions de Catalunya i fins i tot d'altres de l'Estat espanyol.

L'any 2003 va rebre l'encàrrec de l'Escola Bresol Querubí de Girona de posar música a una sèrie de cançons per ensenyar als nens i les nenes de l'escola les llegendes de Girona. El resultat és un CD amb cançons que ens apropen a tota una sèrie de personatges de l'imaginari de la ciutat: "La Beneta", una de les campanes de la catedral de Santa Maria; "El Tarlà de l'Argenteria", que ens recorda el famós personatge que va alegrar la gent del carrer Argenteria en una època en què va estar de quarantena per por d'un brot epidèmic de pesta; "La Majordoma" de Sant Narcís, un personatge d'aspecte ufanós, ostentosa presumida, i una xafardera impenitent; "La Bruixa" de la catedral, que ens recorda la llegenda d'una bruixa que llençava pedres a la gent i contra la catedral i, no se sap com, un dia es va convertir en una gàrgola de la catedral; "En Gerió", mític personatge amb tres caps a qui s'atribueix la fundació de Girona; "La Cocollona", un fantasma amb cos de cocodril i ales de papallona en què s'havia convertit una novícia d'un convent del barri de Mercadal, a la banda esquerra de l'Onyar; "La Lleona", que ens recorda el costum de donar un petó a la lleona, que era garantia que qui ho feia mai se n'aniria de Girona o, si se n'anava, tornaria; "En Carlemany", l'emperador carolingi que va reconquerir la ciutat expulsant els sarraïns; "Les mosques de sant Narcís", la llegenda més coneguda de Girona; "En Pepet Gitano i en Rossinyol", que ens presenta dos personatges que van alegrar la vida de Girona; "Les carpes de l'Onyar", homenatge a les carpes que justament l'any 2003 van ser eliminades per un abocament tòxic al riu Onyar.

Un CD ple d'història i de música conduït per aquest increïble artista que és Jordi Tonietti.

cd2.pom

• **Pomada**
Editat gratuïtament a Internet

Com podria definir el grup Pomada? Un grup psico-pop-folk-raga-rumba, un grup musical de resistència d'aquesta nostra zona comanxe, uns renovadors fora de qualsevol etiqueta, lligam, moda... Uns inclassificables... La veritat és que ni m'atreveixo a definir-los, ni crec que, sincerament, serveixi de res intentar etiquetar-los.

Carles Belda (acordió i veu) i Helena Casas (pandereta i veu) van fer néixer Pomada l'any 1998 apostant decididament per la renovació dels sons més tradicionals amb l'acompanyament i l'ús de bases electròniques.

Fins i tot a l'hora de publicar discos Pomada és un grup atípic. Han fugit sempre de l'esclavatge discogràfic i de la comercialització i el màrqueting. Fins i tot és difícil fer entendre que aquest seu segon disc és realment el tercer. Si no em falla la memòria l'any 2000 van autoproduir el que es considera el seu primer disc: *Disc 1*. Ara, tot just aquest juny, han reeditat el seu cassette *Folklore Pomada*, que havia estat publicat l'any 1998 pels desapareguts Discos Calamar. I ara van més enllà i pengen l'últim disc, *CD 2.pom*, a Internet. Si entreu al seu web <http://www.pomada.org> trobareu un auster fons de pantalla blanc amb la inscripció CD2.POM, amb una tipografia que recorda les antigues màquines d'escriure. Si cliqueu a sobre passareu a una altra pàgina, amb els sis títols que formen aquest segon (?) àlbum de la banda i que ara està a disposició de tothom que vulgui descarregar-se'l gratuïtament en format MP3. És a dir, que hauréu de baixar les cançons i crear personalment el vostre disc.

Al disc hi trobareu temes en què les bases rítmiques programades es barregen amb ritmes tan diferents com el rap, el folk o la rumba..., temes en què l'acordió d'en Carles pren el protagonisme, lletres que ens parlen de la mort, de la solitud, de la duresa de la vida, de la lluita per la vida...

Sincerament, un disc que no pot deixar indiferent a ningú. Us recomano de tot cor que us el baixeu i l'escolteu força vegades. Llarga vida a Pomada!!! Amb què ens sorprendreu en el futur?

pantone 1505

• **De Calaix**
Editat per Ariadna Records, 2003. ACD039

Heu sentit mai el grup De Calaix? Si ja l'heu sentit o quan l'escolteu, em donareu la raó quan afirmo que són una alenada d'aire fresc tramuntanat que ha sacsejat la cançó tradicional del nostre país amb la seva nova Polifonia Tradicional Catalana.

Tres veus, tres somriures, tres dones amb una energia i un saber fer increïble: Gemma Pla, Lurdes Rimalló i Mireia Mena. Un grup amb un estil molt personal de cantar, que ha transformat les cançons que interpreten, aprenes oralment o bé extretes de cançoners i manuscrits, en petites joies.

Amb aquest seu primer disc, *Pantone 1505*, han guanyat el premi al millor disc folk de l'any 2003 i el grup també ha guanyat el premi Altaveu 2004. Si l'escolteu, entendreu el perquè. D'entrada descobrireu aquestes veus fresques que deixen entreveure diversos colors, timbres, matisos, jocs vocals... Tot fins a aconseguir uns efectes d'allò més originals i uns ambients frescos i seductors, que fan que, sense adonar-te'n, comencis a cantar amb elles o fins i tot et posis a ballar... Ho sento, noies, no me'n puc estar!

Cançons com "La Bolangera", "Els contrabandistes", "L'hereu Riera"... sonen noves, diferents, fresques del dia... I d'això, a part d'aquestes tres noies, en té "la culpa" en Marcel Casellas, que amb la seva direcció artística, com sempre genial, ha donat l'empenta final a aquestes artesanes de la veu.

Per acabar de gaudir d'aquest disc, trobareu que a alguna cançó li han afegit el seu segell personal, amb alguna estrofa nova que aporta quotidianitat, contemporaneïtat, ironia i molta festa... I tot això reforçat per l'acompanyament fet amb instruments rítmics tradicionals, amb objectes quotidians i fins i tot amb alguna base pregravada.

Per acabar, us informem que estan de festa, ja que celebren el seu tercer aniversari: felicitats i per molts anys!!!

M'oblidava! El 19 de desembre presentaran el seu espectacle *Empordà a calaixos* a l'Espai de Barcelona. Jo, de vosaltres, no m'ho deixaria perdre... I si voleu visitar el seu web, preneu nota: <http://www.decalaix.com/>

enxarxats al web

www.aulaintercultural.org

Aquest és un web sobre educació intercultural que devem a la Federació d'Ensenyament de la UGT (FEDE-UGT), que el va crear l'any 2003 amb el suport de l'Institut de Migracions i Serveis Socials del Ministeri de Treball i Serveis Socials. S'hi troba tota mena d'informació sobre la interculturalitat: educació, formació, notícies, cooperació, agenda, eines didàctiques... En l'estela d'aquest portal, FEDE-UGT ha volgut crear també la col·lecció "Cuadernos de Educación Intercultural", en la qual ja s'han publicat 8 números, que aborden el tema tant des del punt de vista de la reflexió com de l'aplicació pràctica a través d'activitats i de dinàmiques de grup.

www.etnocat.org/festa/nadal/

ETNOCAT és un indret dedicat a oferir recursos sobre cultura popular i tradicional a càrrec de l'associació Carrutxa. Ara, per les festes de Nadal, ens proposa conèixer una mica més la tradició popular del Nadal a Catalunya, especialment a les comarques properes a Reus, i les activitats que es realitzen aquests dies en diverses poblacions. També hi trobareu enllaços a altres pàgines amb temàtica nadalenca.

www.cpnl.org/jocs/index.htm

Jocs en Català és un recurs que el Consorci de Normalització Lingüística posa a la nostra disposició perquè puguem accedir a tots els jocs en la nostra llengua que es poden trobar actualment tant a la xarxa com en altres suports. Hi trobem una llista de pàgines de jocs per Internet, jocs d'ordinadors, jocs de taula..., bibliografia i enllaços molt interessants.

<http://de0a18.net>

Aquesta es una publicació digital de l'associació Diomira, especialitzada en el món dels infants i els adolescents. S'adreça a responsables d'associacions, educadors, entitats i administracions públiques amb l'objectiu d'omplir un buit informatiu en aquest sector de la població. Els temes que es tracten en aquesta publicació són els drets dels infants, la cultura de la pau, les noves tecnologies, la participació dels infants i els adolescents en la vida pública i una pila més de qüestions que constitueixen una veritable plataforma de debat i de reflexió.

■ Circ

Zirkolika

Una nova revista per al món del circ

Quan parlem de circ, podem pensar en lleons, elefants, equilibristes o pallasos. Ens referim a la professió que es va convertir en una manera de viure, amb artistes itinerants i erràtics: el circ tradicional.

El circ d'avui s'escriu amb majúscula, amb la zeta majúscula de *Zirkolika*, una nova publicació que, des de l'Ateneu Popular de 9 Barris de Barcelona, surt a la pista sota la mirada còmplice del tendal d'una escola de circ veïna.

El circ contemporani és el resultat d'una fusió. Els més diversos mestres de l'espectacle s'encarreguen de fer-nos riure, d'al·lucinar-nos, de fer-nos saltar dels nostres seients o del nostre tros de vorera; i és que el circ s'estén per innombrables espais públics, tots susceptibles de convertir-se en escenaris improvisats on ens quedem bocabadats. El circ és fusió. Fusió perquè a la destresa acrobàtica o malabar s'hi afegeix la qualitat interpretativa, el respecte pel noble art de fer el pallaso, o la dansa en qualsevol de les seves modalitats. Plàstica i dedicació, sacrifici i il·lusió, i treball, molt de treball, és el que caracteritza el dia a dia d'aquests atletes olímpics o actors de Hollywood alternatius que han decidit dedicar-se al circ.

Zirkolika també té alguna cosa d'alternatiu, per la naturalesa dels protagonistes del articles que s'hi publiquen, i alguna cosa de global, per la voluntat d'arribar a les mans de la gent del carrer. Des d'aquesta revista de circ, en què moltes arts escèniques relacionades també hi tenen espai, es pretén omplir, o almenys pal·liar, el buit de publicacions d'aquesta naturalesa.

Davant d'un projecte d'aquesta envergadura fa falta gent compromesa, més encara si recordem que la revista s'autosubvenciona gràcies a les contribucions dels anunciants. Aquests inverteixen en un mitjà específic, adreçat a un públic interessat per les arts

escèniques, alhora que donen suport a una aposta atrevida, com la que ha emprès Vicen-te Llorca, documentalista i periodista, i Txupi, acrobata català amb una trajectòria contrastada.

La plantilla de *Zirkolika* està formada per un equip heterogeni amb unes formacions molt diverses: artística, fotogràfica, periodística... Tots els seus membres troben en el circ un punt d'unió. La idea va sorgir davant l'evidència de la necessitat de promoure aquest art, l'anomenat art circenc, amb el suport

**El circ d'avui s'escriu
amb majúscula,
amb la zeta majúscula
de *Zirkolika*,
una nova publicació
sobre el món del circ**

d'uns lectors que demostren estar sensibilitzats amb les actuacions que se situen al marge dels mercats de consum actual. És precisament en aquest context, paral·lel al que gaudeix de publicitat, que desperta l'interès i l'atenció de nombrosos col·lectius de ciutadans, on la revista *Zirkolika* troba el seu escenari d'actuació i el seu pati de lectors.

El circ ens envolta, està aquí, al carrer, cada dia. Des d'aquest mim que ens observa a les Rambles fins al pallaso de la festa d'ani-

versari dels nostres fills. Avui trobem arreu veritables enamorats d'aquest estil de vida que decideixen sortir al carrer i a sales petites per mostrar les seves habilitats.

Víctor López

Zirkolika està il·lusionada i transmet aquesta il·lusió als seus lectors. El circ està més viu que mai i ha evolucionat per apropar-se als gustos de tothom i als nous matisos que suscita la paraula *espectacle*. Per ara, ja han sortit dos números de la revista, i el tercer ho farà la primera setmana de desembre. A Barcelona, la majoria dels locals en què es du a terme algun tipus de representació escènica ja tenen aquests exemplars. La publicació es pot trobar també en acadèmies de dansa o teatres i en la majoria de les biblioteques públiques. *Zirkolika* es desplaça també on passen els esdeveniments més representatius relacionats amb el circ, on la revista és presentada a les companyies, els programadors i el públic en general.

Zirkolika és una publicació trimestral gratuïta i amb un tiratge de 5.000 exemplars, que es distribueix en punts concrets del territori espanyol, així com en determinats llocs d'Amèrica Llatina. A la secció "Panorama" es descriu l'actualitat del circ contemporani i del circ tradicional i de carpa; en la del "Personaje" s'analitza la trajectòria professional d'artistes amb un nom i un pes propis; a "El Baúl" es repassa la història del circ en diferents èpoques i llocs, mentre que altres seccions, com "La Vitrina", "Zirkoleando" (en què podem aprendre un nou truc en cada número) o el "Tablón de Anuncios" constitueixen uns exemples excel·lents del tarannà obert a tothom i receptiu de *Zirkolika*.

A punt ja l'espai de representació, els flash de les càmeres fotogràfiques i els coixins a terra, només ens queda aguditzar tots els nostres sentits per gaudir d'un espectacle creat per tots nosaltres. El d'ahir, el d'avui, i el de demà: el sempiternal i omnipresent Circ. Que en gaudiu molt. 🌟

Víctor López és membre de *Zirkolika*

Zirkolika
C. Port-Iligat, s/n - 08042 Barcelona
www.zirkolika.ya.st

■ El teatre per a tots els públics

Torna *mar i cel*

Dagoll Dagom reestrena el gran musical català setze anys després

Un grup de cristians és capturat per un galió àrab l'any 1629 en aigües mediterrànies. Els musulmans estan contents amb la captura dels cristians. Però aviat comencen els problemes. El capità morisc, Saïd, i Blanca, filla de l'ex virrei de València, que també és presoner, s'enamoren. Ell és el Mar i ella el Cel, que s'han "ajuntat en un punt de l'infinit". Els esdeveniments es precipiten quan Joanot, un cristià pròfug de la justícia del Virrei, traeix els seus companys àrabs després de vint anys de convivència al galió. Joanot lliura armes als cristians a canvi de grans privilegis i un títol de marquès. Els cristians assassinen tots els musulmans del galió, llevat de Saïd, empresonat pels seus companys quan l'havien descobert besant-se amb la Blanca, a qui havia promès la llibertat. El pare només desitja matar Saïd, però Blanca amenaça de suïcidar-se. És llavors quan Ferran, el promès de Blanca, acorda amb ella que deixarà lliure Saïd si Blanca torna al seu costat. Blanca hi accedeix amb la il·lusió que més endavant podrà unir-se a Saïd. Però quan s'estan acomiadant, torna el seu pare que, en veure'ls junts, assassina enfurismat Saïd i provoca un tràgic final, el suïcidi de la seva filla.

Aquest és un resum de l'adaptació feta per Xavier Bru de Sala de la trama escrita el segle XIX pel dramaturg Àngel Guimerà, també autor dels clàssics catalans *Terra Baixa* o *La Filla del Mar*. La companyia Dagoll Dagom la va portar en escena al Teatre Victòria l'any 1988, dirigida per Josep Lluís Bozzo. Ara, per celebrar els trenta anys de la companyia teatral, Dagoll Dagom repeteix l'obra amb un elenc de nous actors llevat de tres que van formar part del primer repartiment.

Quan es va estrenar l'any 1988, *Mar i Cel* va ser un èxit sense precedents a Catalunya. Es tractava del primer musical en la nostra llengua que va aconseguir captivar un gran nombre d'espectadors. Qui no tenia o sabia les cançons que Albert Guinovart va escriure pel musical? Qui no les cantava en diferents actes o fent activitats quotidianes? Quantes noies

volien assemblar-se a l'heroïna Blanca representada per una excel·lent Àngels Gonyalons?

Sens dubte, l'obra va ser un punt i a part per a la companyia, per al públic i per als actors. Per a Àngels Guanyalons, per exemple, fou l'inici d'una ascendent i excel·lent carrera en el món dels musicals, no només a Catalunya, sinó a tot l'Estat espanyol.

**Avui, que s'enamorin
el Mar i el Cel,
ja no és una
cosa inviable**

Repetir quelcom que tingué tan èxit per molts, però, és un autèntic repte per a la companyia, que malgrat que té l'èxit assegurat — amb moltes entrades venudes en aquest moment, segurament comprades per espectadors repetidors— es deu preguntar si l'obra agradarà als que la veuran per primera vegada.

Em permeto des d'aquestes línies avançar-me al futur i respondre a aquest dubte d'una manera positiva, tot i que no he assistit a cap assaig ni conec els canvis que hi haurà en la interpretació o la posada en escena. D'altra banda, també em permeto convidar-los a veure-la perquè crec que l'obra resultarà excel·lent per l'espectador perquè la seva base és immensament rica. El llibret és fantàstic i la música, que tot i que en moltes ocasions és reiterativa, difícil de cantar per la seva rapidesa i tonalitat o bé està "entrada amb calçador" en algunes ocasions, té fragments musicals memorables i cançons que reflecteixen els sentiments dels personatges amb força i personalitat. A més, els paratges instrumentals són molts adequats i ajuden a mantenir les diferents atmosferes que es produeixen a l'obra. Amb tot, doncs, tan de bo pogués

anar-hi i descobrir una obra excepcional i que ha fet història en el món teatral català. També espero que sigui una obra que us faci reflexionar, ja que avui que s'enamorin el Mar i el Cel ja no és quelcom inviable en la nostra societat. Recordo que fa quinze anys els noms dels pirates m'eren estranys. Avui, de Mohamed, Abderrahim, Osman, Malek i Saïd, n'hi ha per totes les escoles de Catalunya. De nou la història ha fet justícia a les accions nefastes realitzades per governants egoistes i prepotents. Si més no, és el meu parer. 🌐

Maria Salicrú-Maltas

TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA
del 21 d'octubre del 2004
al 5 de gener del 2005

TEATRE VICTÒRIA
del 18 de gener
a l'11 d'abril del 2005

■ El teatre per a tots els públics

ah! teatre infantil...

Anna Roca

Sembla la cançó de l'enfadós, però, bé, hi ha el que hi ha... El sector del teatre per a tots els públics encara està reivindicant que els responsables i els agents de les polítiques culturals del país reconeguin coses que salten a la vista com la qualitat de les produccions d'aquest sector i la importància que té en el conjunt de l'activitat cultural del país. Aquesta és la feina de l'Associació Teatre Tots els Públics, difondre i fer entendre el que és una evidència des de fa molts anys.

L'altre dia em vaig trobar dos amics de la infantesa. L'un, en Jordi, tenia dos nens i l'altre, en Pep, continuava solter. Com sol passar en aquestes situacions, la conversa va girar al voltant de què feia un i què deixava de fer l'altre.

A la pregunta d'en Josep sobre quina era la meua feina li vaig contestar (com no podia ser d'altra manera) que era actriu i que tenia la meua pròpia companyia de teatre familiar. Mentre en Jordi va assentir amb el cap deixant entreveure un somriure de complicitat, en Pep va posar cara d'incredulitat. Al final va reaccionar, i amb un to una mica despectiu, va deixar anar: "Ah!, teatre infantil!".

La situació era estranya. A un costat hi tenia en Jordi, habitant d'una població mitjana, casat, amb dos fills i que encara no havia pogut trepitjar (les circumstàncies obliguen) el Teatre Nacional de Catalunya. A l'altre, en Pep, barcelonista per excel·lència i espectador bastant habitual no només del TNC sinó també del Teatre Lliure. ¿A què eren degudes aquestes dues visions tan diferents del teatre familiar?

Continuant amb la conversa, no vaig tenir més remei que fer una mica de pedagogia. Amb el tríptic del meu darrer espectacle a les mans d'en Pep, li vaig poder mostrar, per exemple, que la llista de gent que intervenia en la creació i realització era bastant més llarga que el que ell hauria cregut mai. Que la qualitat del tríptic li podia donar una idea de la qualitat que s'oferia a l'espectacle. Que el pressupost d'aquest tríptic devia suposar un risc econòmic per a la companyia, etc.

Mentrestant, en Jordi anava assentint. Ell, tot i que no podia anar al teatre per adults (que també se li pot posar un qualificatiu) anava bastant sovint amb els seus fills a veure teatre. I no usava el terme familiar o infantil, deia simplement *teatre*.

**El teatre familiar
mou uns 800.000
espectadors a l'any
només a Catalunya**

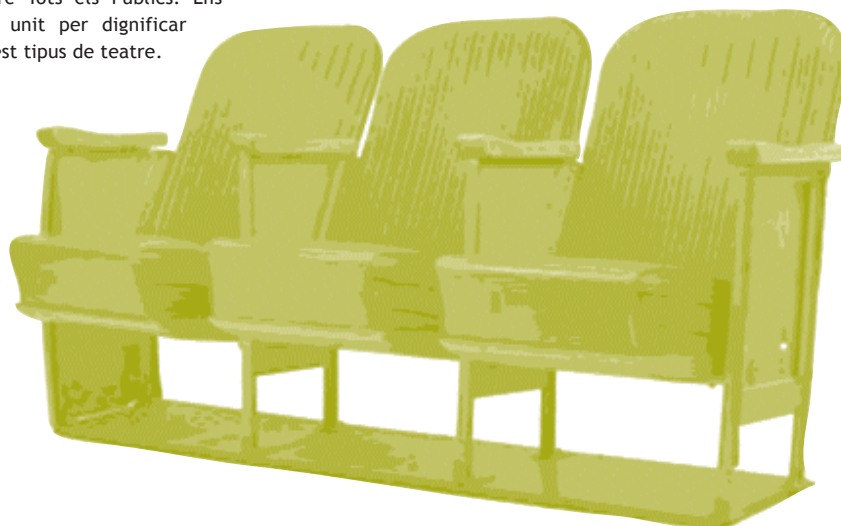
I aquest és l'objectiu principal pel qual 25 de les companyies de teatre dedicades al públic familiar més representatives de Catalunya, ens hem unit formant l'associació TTP o Teatre Tots els Públics. Ens hem unit per dignificar aquest tipus de teatre.

Un tipus de teatre que mou uns 800.000 espectadors a l'any només a Catalunya, gràcies al qual moltes sales i teatres comarcals poden obrir les seves portes. On, a més de les representacions de cap de setmana, els nens acudeixen amb l'escola i se'ls tracta com a espectadors i no com a futur públic per al teatre per adults.

Per a això, des de la TTP es demana la dignificació del sector. Més reconeixement per part de l'administració per tal de poder oferir espectacles encara de més qualitat. Més presència en els mitjans de comunicació per tal de poder informar els pares del que poden anar a veure. Més suport per part dels teatres per tal de poder concentrar totes les energies a la representació i no a la càrrega i descàrrega del material. Més consciència dels costos d'un espectacle per tal de traslladar-los, en la mesura justa, al preu de les entrades.

Per la nostra part, les companyies de Teatre Tots els Públics continuarem creant espectacles de qualitat, i amb tot això, intentarem fer produccions cada vegada més dignes. 🌐

Article aparegut a www.teatral.net
Anna Roca és presidenta de l'Associació
Teatre Tots els Públics

a cau de roda

■ Notícies

rodamón

Iniciem aquí una secció en què us informarem regularment de tot el que fa La Roda durant l'any: les visites, les col·laboracions i les activitats, les jornades, els festivals i les mostres a les quals assisteix... La Roda es mou, i us volem fer participants de totes les nostres activitats.

LA FUNDACIÓ LA RODA AL FÒRUM

El 19 de juny la Fundació La Roda va participar al Fòrum de les Cultures amb una presentació de l'entitat a càrrec del grup Pep Callau i els Pepsicolen a l'espai anomenat Speaker's Corner. Durant una hora, Pep Callau va explicar amb una explosió d'humor, música i jocs, què és la Fundació La Roda, com treballa i amb quines finalitats. Prop de cent persones es van poder fer càrrec de la tasca educativa i cultural que du a terme La Roda des de fa 27 anys als barris i les ciutats catalanes. La Fundació La Roda també va assistir a diversos diàlegs programats durant els tres mesos de durada del Fòrum (vegeu pàgina següent).

25È ANIVERSARI DE L'ESPLAI PUBILLA CASES I CAN VIDALET DE L'HOSPITALET I D'ESPLUGUES

Amb motiu del 25è aniversari de l'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet, es va organitzar el 16 de setembre passat l'acte de presentació de l'exposició que reflecteix la història i la trajectòria d'una de les entitats de lleure més importants de l'Hospitalet i Esplugues. L'acte va reunir una cinquantena de monitors, responsables, infants, joves i amics de l'entitat. La Roda, que treballa amb l'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet des de fa molts anys, no es va voler perdre l'acte per felicitar tots els membres de l'entitat.

CASALS D'ESTIU

El juliol és el mes per antonomàsia de les cloendes dels casals d'estiu organitzats per les entitats de lleure. Ho hem aprofitat per visitar algunes de les nostres entitats i comprovar *in situ* la feina que es fa als barris per als infants i els joves.

CLUB D'ESPLAI EL TRICICLE DE SANT JOAN DESPI

El passat 16 de juliol La Roda va programar per al Centre d'Esplai El Tricicle de Sant Joan Despi l'espectacle *Queixalada*, del grup Pentina el Gat. Pares i nens van omplir la plaça de la Parròquia per passar una hora divertidíssima, atenent a totes les indicacions que el grup donava des de la tarima. En conclusió, per divertir-se només cal una cosa: ganes, i a Sant Joan Despi, n'hi havia moltes.

ASSOCIACIÓ PEL LLEURE FONT DE LA GUATLLA DE BARCELONA

Si es pregunta a un nen si li agraden les festes de l'escuma, la resposta no es farà esperar... El grup Yakumba ho sap, perquè són especialistes a ruixar el públic amb una muntanya d'escuma mentre fan ballar i jugar els nens i les nenes. Amb aquesta festa els membres de l'Associació pel Lleure Font de la Guatlla van celebrar el passat 22 de juliol la cloenda del casal d'estiu al pati de l'escola La Muntanyeta de Barcelona.

la Guatlla van celebrar el passat 22 de juliol la cloenda del casal d'estiu al pati de l'escola La Muntanyeta de Barcelona.

LA RODA AMB LA GENT DE LA TERRA

El Passeig Lluís Companys de Barcelona va ser testimoni l'11 de setembre passat de la consolidació de la Mostra d'Entitats dels Països Catalans, que enguany va celebrar la seva tercera edició amb la presència de 102 entitats. La Roda també hi va participar i va oferir a tota la canalla una bona estona amb els tallers de dracs de paper i molinets de vent de la tallerista Carme Moya.

LA MACROLUDOTECA

La Direcció General d'Actuacions Comunitàries i Cíviques (DGACC) del Departament de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya va celebrar la VIII edició de la Macroludoteca el diumenge 19 de setembre al Moll de la Fusta de Barcelona. Aquesta jornada festiva va marcar l'inici del curs als vint-i-vuit equipaments que formen la xarxa de ludoteques del Departament, que pròximament es veurà ampliada amb quatre ludoteques més. Unes 30.000 persones van participar en aquest espai educatiu de 10.000 m2 a l'aire lliure i van gaudir d'una gran diversitat de jocs i activitats lúdiques i educatives. La Roda hi va participar amb la tallerista Carme Moya, que va dissenyar un taller de molinets de vent i unes originals pinces "subjecta idees".

MERCÈ 04

300 entitats van estar representades entre el 24 i 26 de setembre a la IX Mostra d'Associacions de la Mercè 2004, entre les quals La Roda, que va mostrar la seva feina des d'un estand instal·lat a la plaça Catalunya de Barcelona. La Mostra d'Associacions de la Mercè, impulsada per la Regidoria de Participació Ciutadana, Solidaritat i Cooperació, és una de les cites més importants del calendari cívic de la ciutat. Enguany hi van estar representades prop de 300 entitats i federacions, xifra que triplica la de l'any passat.

MOSTRES DE TEATRE PER A TOTS ELS PÚBLICS

La Roda ha assistit a les tres mostres més importants i significatives de l'any pel que fa al teatre i l'espectacle familiar: la de Fundació Xarxa, a Igualada, del 24 al 30 de maig, la de Rialles, a Cerdanyola, que es va fer de l'1 al 4 d'octubre, i la de la Fira de l'Espectacle d'Arrel Tradicional a Manresa, del 5 al 7 de novembre. Aquests aparadors del teatre infantil i juvenil i de l'espectacle d'arrel tradicional ens han donat la possibilitat de veure nous espectacles i grups, que inclourem en les nostres programacions anuals.

Notícies

últims projectes de la Fundació La Roda

BARCINOVA DE FESTA

Amb l'eslògan "Barcinova de festa!", la Fundació la Roda ha començat un nou projecte a la Zona Recreativa Barcinova, a Nou Barris de Barcelona, que pretén donar una idea de l'ampli ventall de recursos que pot aportar La Roda per a dur a terme una programació d'actes lúdics i educatius. El projecte i cada una de les propostes que conté s'adrecen a un ampli ventall d'edats, des de menuts i joves fins a adults. "Barcinova de festa!" es desenvoluparà fins a l'abril del 2005 i durant aquests mesos els veïns i veïnes podran gaudir amb motiu de festes populars com la Castanyada o el Caga Tió de grups com La Tresca i la Verdesca, Trastos Però no Tristos, Titelles Babi i Noè. També es faran tallers de construcció de joguines amb material reciclat, de circ i de teatre, complementats per un espai interessant espai de jocs gegants i de jocs africans. Amb aquesta programació es pretén dinamitzar aquesta zona i oferir als seus veïns i veïnes una oferta lúdica i educativa de gran qualitat.

FESTIVALS DE LA INFÀNCIA

Pels volts de Nadal a tot Catalunya sorgeixen espais lúdics perquè els infants i els joves gaudeixin de les festes d'una manera divertida. La Fundació la Roda aquest any ha presentat un munt de propostes i serà present a diversos espais d'aquest tipus. A Encamp (Andorra), del 26 al 30 de desembre, i al Pas de la Casa, del 2 al 6 de gener, La Roda oferirà una àmplia programació d'activitats i espectacles. També serem al Saló de la Infància de Barcelona del 26 de desembre al 4 de gener amb un taller de vitralls per a Caja Madrid i un taller de joguines i titelles de material reciclat a l'estand de Cobega. Al d'Ediciones Urano s'hi faran punts de llibre. Finalment, a la Fira de Cornellà, del 20 al 31 de desembre, els visitants podran gaudir d'un taller de papiroflèxia a l'espai de "la Caixa". Per descomptat, totes aquestes propostes són fetes pels millors professionals i amb l'objectiu d'aportar unes activitats que a més de ser molt atractives i divertides són alhora molt educatives.

19^è Premi Catalunya de Comunicació i Relacions Públiques • Premi Esteve Bassols

L'Associació Catalana de Comunicació i la Fundació Àgora van atorgar a La Roda el passat 21 d'octubre el **Premi Catalunya de Comunicació i Relacions Públiques** en la categoria d'entitat. El jurat va valorar la trajectòria social de La Roda arreu de Catalunya i el seu paper de difusió de la imatge de Catalunya. L'acte va tenir lloc al Palau de la Música de Barcelona, on també van ser guardonats Jordi Pujol, Joan Rigol, Lluís Marco (Hotel Arts), l'Hotel Majestic, Lluís Reverter (Fundació La Caixa) i Elena Salvador, viuda Puigvert.

La Roda als diàlegs del Fòrum

El món, avui. 12-13 de maig

En un món global com el nostre han sorgit conflictes globals. Els organismes internacionals i les polítiques estatals encara s'estructuren d'acord amb el context de la Guerra Freda, i això explica que l'alternativa de les xarxes civils internacionals emergeixi cada cop amb més força per afrontar la internacionalització dels problemes.

Coneixement científic i diversitat cultural. 4-6 de juny

Empesos pel desig d'aconseguir que els Estats es comprometin en la difusió de la comunicació científica, els diferents ponents d'aquest diàleg van assenyalar la recuperació i la coexistència del coneixement indígena i tradicional, la necessitat de socialitzar i "vulgaritzar la ciència", així com la participació social i la multidireccionalitat del diàleg entre ciutadans, científics i proveïdors d'informació científica, com les "vies làcties" que hem de recórrer en direcció al progrés de la qualitat de vida de la humanitat.

Cap a un món sense violència. 23-27 de juny

Es necessita un canvi de valors en què s'aposti per invertir en ajuda al desenvolupament en el Tercer Món en comptes del rearmament indefinit i la "guerra preventiva". Les associacions pacifistes han de col·laborar més entre elles, aprofitant les noves tecnologies, per fer sentir amb més força el seu missatge a l'opinió pública i aconseguir aquest canvi de mentalitat.

Pobresa, Microcrèdits i Desenvolupament. 15-18 de juliol

Les desigualtats socials són cada vegada més evidents en una societat dominada per la globalització. Els esforços de les organitzacions dels governs i la societat civil per eradicar la pobresa sembla que són insuficients. La fam, les malalties i l'exclusió social -causa i efecte de la pobresa- augmenten de forma desproporcionada arreu del món. Tanmateix, els microcrèdits, un servei de préstec per a les persones més desfavorides, sembla que són una de les solucions que poden reduir la pobresa mundial en un 50% per a l'any 2015. Aquest sistema, que ja s'ha desenvolupat amb èxit en diferents països en vies de desenvolupament amb resultats molt esperançadors, suposa un canvi de mentalitat en l'ajuda humanitària.

El cervell social. Biologia dels conflictes i la cooperació. 17-20 de juliol

Podem educar per ser solidaris? És ètic el nostre cervell? Som egoistes o cooperadors? La ciència obre camins per la convivència? Aquestes quatre preguntes, acompanyades d'un documental realitzat per la Universitat de València, han estat les eines per aquest debat. Des dels diferents àmbits de la ciència cognitiva, la psicologia i la filosofia es va analitzar el comportament dels éssers humans, la capacitat que té per adaptar-se als canvis i de quina manera el cervell institucionalitza normes a partir de l'entorn i el context social. Científics, psicòlegs i filòsofs van concloure que no hi ha una distinció clara entre cervell i sentiments morals. Però sí que l'aprenentatge a través de models (és a dir, l'educació) podrà ajudar a construir un ésser humà altruista.

Congrés Mundial Moviments Humans i Immigració: un repte per al segle XXI. 2-5 de setembre

El diàleg "Moviments humans i immigració" va reunir persones de tot el món que comparteixen la idea que la mobilitat humana pot ser un vertader vehicle per al complet desenvolupament del potencial humà i per arribar a construir un món més just i progressista. Durant els tres dies que va durar el diàleg es va analitzar la complexitat del fenomen de la migració des de totes les perspectives possibles: des de la multitud de motivacions humanes que s'amaguen darrere de decisions individuals, fins a les motivacions comunes de grups humans; des de com els nous migrants afecten els nostres valors i cultures fins als dilemes que es presenten als qui lluiten per mantenir la cohesió social; des de la forma en què la indústria cinematogràfica i els mitjans de comunicació creen el nostre posicionament davant el fenomen de la migració, fins a com el desenvolupament pot oferir als immigrants possibilitats reals per no abandonar els seus països.

Forum BARCELONA 2004

Per consultar més sobre aquest i la resta de diàlegs que es van celebrar podeu consultar la pàgina web del Fòrum: www.barcelona2004.org.

idees

taller

Taller de vitralls

Josep Torres

El tallerista. Josep Torres és director en el lleure i té el títol de mestre-artesà en ceràmica de la Generalitat de Catalunya. La seva formació en aquesta disciplina l'ha feta en centres de prestigi com La Bisbal i Verdú. Aquí ens ofereix un altre tipus d'activitat: un taller de vitralls.

El taller. La tècnica del vitrall no s'utilitza gaire actualment, però només cal fixar-se en els vitralls de les esglésies i les catedrals per adonar-se de la gran bellesa que aconseguien expressar els artesans de l'edat mitjana amb l'art de decorar amb colors els vidres d'aquests edificis. El taller ens proposa imitar-los pintant uns fulls de plàstics d'aproximadament 25 cm x 20 cm prèviament dibuixats pel tallerista. El resultat és un objecte decoratiu molt bonic, que posarem en una finestra i que ens donarà la sensació d'un vitrall. En aquest taller es treballen temes com els colors i la seva combinació i es fomenta la concentració dels infants i el fet de compartir.

fitxa tècnica

Infraestructura: es necessita una sala àmplia ben il·luminada, amb taules i cadires, perquè els participants puguin treballar còmodament. Cal que portin una bata per no embrutar-se la roba.

Edat: de 6 a 15 anys.

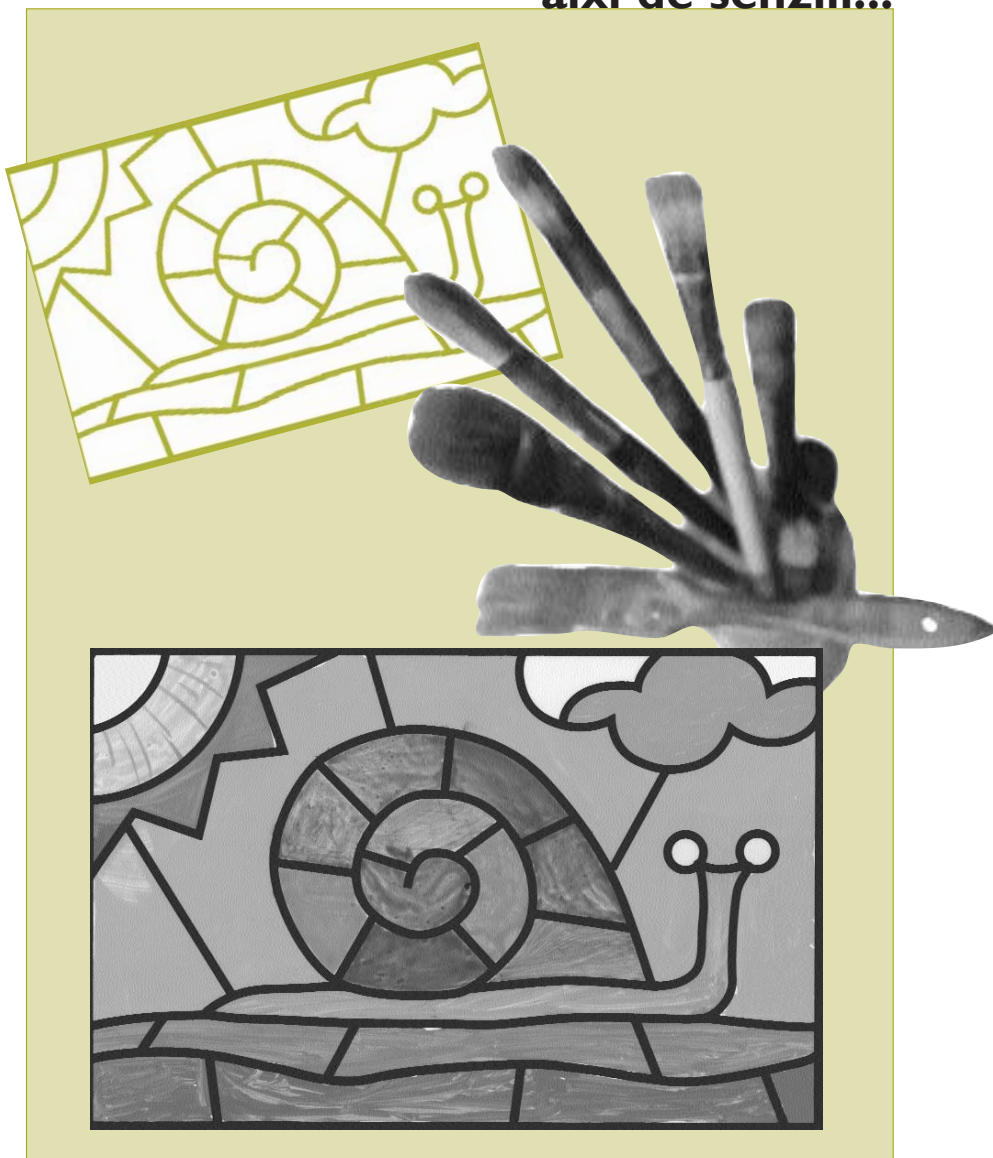
Dificultat: baixa.

Contingut:

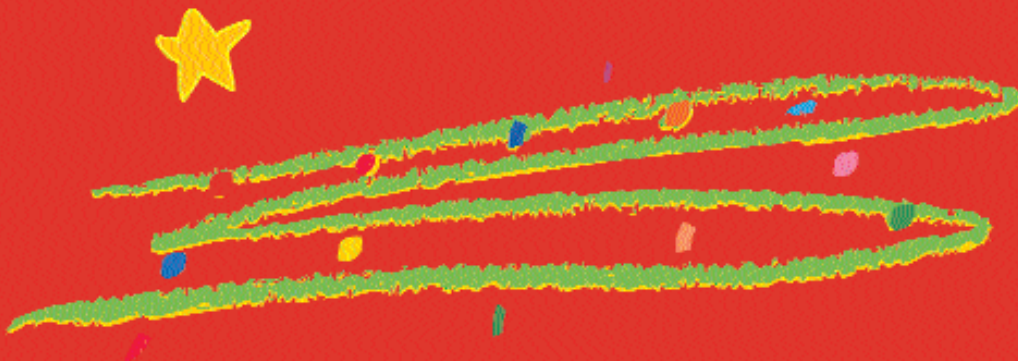
El tallerista presenta els materials i explica el desenvolupament del taller. Tot seguit el participant comença a treballar. Primer escull el model que vol pintar, tria els colors i comença a pintar el full de plàstic per la part de darrera, omplint el dibuix i anant en compte de resseguir bé la silueta marcada en negra. El full triga poc més de cinc minuts a assecar-se.

Pressupost: baix.

així de senzill...

[vuit de maig de 2005]

BADALONA
Esplai
Chiribiripum i
Associació Juvenil La
Rotllana de la Salut –
Ateneu Popular Sant Roc i
Esplai Borinot – ARSIS, Amics del
Raval i de Sistrells **BADIA DEL VALLÈS**
Centre d'Esplai Foc Nou **BALAGUER**
Associació Amics de Sant Josep del Moli
BARCELONA Esplai Guineueta – Centre Obert Ciutat
Meridiana – Associació pel Lleure Font de la Guatlla –
Esplai Flor de Maig de Poblenou – Servei Obert d'Infància i
Adolescència de Canyelles – Ateneu Popular 9 Barris, Trinitat
Nova i Verdum – Associació de Veïns Paraguai Perú – Esplai
Tramuntana de Porta – Associació de Veïns de Prosperitat, Esplai
Druida i Ludoteca la Guineu de Prosperitat – Projecte Infància del Raval
(Grup de Joves de Sant Pau del Camp, Casal dels Infants, Esplai Abiyoyo,
Centre Obert Salvador Gavina, Centre d'Esplai El Carme i Centre Cívic Drassanes) –
Servei Obert d'Infància i Adolescència de Roquetes – Associació de Veïns i Esplai
Totikap de Sant Antoni – Associació de Veïns de Trinitat Nova i El Desván – Casal Infantil
El Drac – Esplai El Vaixell – Esplai Sant Paulí – Associació de Veïns Mas Guimbau – Can
Castellví **CORNELLÀ DEL LLOBREGAT** Centre d'Esplai Mowgli **GIRONA** Centre Infantil i Juvenil
Parroquial Santa Eugènia de Ter **L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT** Centre Educatiu Jovis, Esclat i Club
Bellvitge – Coordinadora d'Entitats de Bellvitge – Esplai el Xixell – Club d'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet
d'Esplugues i l'Hospitalet **LLEIDA** Col·lectiu Cultural Capponet **MANRESA** Esplai La Font de la Font dels Capellans
MARTORELL Centre d'Esplai Trencadissa **MASQUEFA** Centre d'Esplai Giravolt **MATARÓ** Esplai La Tribu i Associació de
Veïns Els Molins **MONTCADA I REIXAC** Esplai S.E.S.A. – Esplai Can Cuiàs **MONTORNÈS DEL VALLÈS** Esplai Panda **OLIVELLA**
Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes **EL PRAT DEL LLOBREGAT** Coordinadora de Temps Lliure del Barri de Sant Cosme
PREMIÀ DE DALT Cau L'Espolsada **PREMIÀ DE MAR** Centre d'Esplai Parroquial, Esplai El Carrer i Agrupament Escolta Amon-Ra
RIPOLLET Esplai La GRESCA del barri Pont Vell – Casal de Joves La Gresca del Barri de Pont Vell **SABADELL** Grup d'Esplai La Baldufa –
Grup d'Esplai La Llar del Vent – Grup d'Esplai La Masia – Grup d'Esplai Els Quatre Gats **SALLENT** Agrupament Roques Albes (Gent amb
Nassos) **SANT ADRIÀ DEL BESÒS** Grupo Unión, la Mina **SANT ANTONI DE VILAMAJOR** Associació Juvenil El Petit Drac **SANT BOI DEL LLOBREGAT**
Casal de Joves i Ludoteca Casablanca – Centre d'Esplai Arrels i Fundació Marianao-Casal Infantil i Juvenil de Marianao **SANT CUGAT DEL VALLÈS**
Doble Via i Ajuntament de Sant Cugat del Vallès (Centre Cívic Les Planes, Centre Cívic La Floresta i Mira-Sol) **SANT JOAN DESPÍ** Club d'Esplai El
Tricicle – Centre d'Esplai El Nus – Centre d'Esplai El Castanyot **SANT PERE DE RIBES** GER, Entitat Cultural i Esportiva **SANT VICENÇ DELS HORTS** Centre d'
Esplai Sant Josep – Centre d'Amics La Guàrdia **SANTA COLOMA DE GRAMENET** Esplai Pájaro Loco **SANTA MARGARIDA DE** **MONTBUI** Centre Obert Santa Anna
LA SÈNIA Centre Obrer de la Sénia – Branca de Joves **TARRAGONA** Eskurri Esplai i Associació de Veïns de Bonavista – Associació de Veïns Torreforta, Associació
de Veïns Progressista **TEIÀ** G.R.A.M.C. de Teià i Agrupament Escolta Mintaca **TERRASSA** Esplai La Fàbrica de Can Tusell – Esplai Sant Llorenç – Esplai Egara **VILANO-**
VA DEL VALLÈS Esplai Els Patufets **VILANOVA I LA GELTRÚ** Centre d'Esplai Drac Màgic **VILOBÍ DEL PENEDÈS** i **FONT-RUBÍ** Catacroc, Joves de Vilobí i Font-rubí, Agrupament
Escolta Els Pèlags de Vilobí del Penedès i Esplai El Gotim de Font-rubí

compartint nadals des del 1977

FUNDACIÓ
LA RODA
ATENEU D'INICIACIÓ CULTURAL I D'ESPRI TORRELLÓ